

Den Europæiske Unions Tidende

L 190

Dansk udgave

Retsforskrifter

48. årgang

22. juli 2005

Indhold

I Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk

- ★ Rådets forordning (EF) nr. 1182/2005 af 18. juli 2005 om åbning som en selvstændig og midlertidig foranstaltning af et EF-toldkontingent for import af levende kvæg med oprindelse i Schweiz 1

II Retsakter, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk

Rådet

2005/563/EF:

- ★ Afgørelse nr. 1/2005 truffet af associeringsrådet EU-Tunesien den 14. juli 2005 om en undtagelse fra bestemmelserne vedrørende definitionen af begrebet »produkter med oprindelsesstatus« og ordningen for administrativt samarbejde i Euro-Middelhavs-aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Den Tunesiske Republik på den anden side 3

Kommissionen

2005/564/EF:

- ★ Kommissionens beslutning af 10. december 2003 om Tysklands statsstøtte til fordel for Neue Harzer Werke GmbH i form af lån fra Wagnisbeteiligungsgesellschaft (risikovillig kapitalselskab) og Landesförderungsinstitut (regionaludviklingsinstitut) (meddelt under nummer K(2003) 4496) ⁽¹⁾ 6

2005/565/EF:

- ★ Kommissionens beslutning af 9. marts 2004 om en i Østrig anvendt støtteordning vedrørende godtgørelse af energiafgifter på naturgas og elektricitet i 2002 og 2003 (meddelt under nummer K(2004) 325) ⁽¹⁾ 13

2005/566/EF:

- ★ Kommissionens beslutning af 9. december 2004 om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 og EØS-aftalens artikel 53 (Sag C.37.533 — Kolinklorid) (meddelt under nummer K(2004) 4717) ⁽¹⁾ 22

⁽¹⁾ EØS-relevant tekst.

(Fortsættes på omslagets anden side)

2005/567/EF:

- ★ **Kommissionens afgørelse af 8. juli 2005 om suspension af undersøgelsesproceduren vedrørende handelshindringer bestående af Den Østlige Republik Uruguays foranstaltninger og handelspraksis i handelen med skotsk whisky** 27

2005/568/EF:

- ★ **Kommissionens beslutning af 11. juli 2005 om Republikken Ungarns anmodning om tilladelse til at anvende en nedsat momssats for naturgasleverancer** (*meddelt under nummer K(2005) 2514*) 28

2005/569/EF:

- ★ **Kommissionens afgørelse af 18. juli 2005 om tilpasning af de justeringskoefficienter, der finder anvendelse fra den 1. august 2004, 1. september 2004, 1. oktober 2004, 1. november 2004, 1. december 2004 og 1. januar 2005 på vederlag til tjenestemænd, midlertidigt ansatte og kontraktansatte ved De Europæiske Fællesskaber, som gør tjeneste i tredjelande, samt på vederlag til en del af de tjenestemænd, der fortsat gør tjeneste i de ti nye medlemsstater i en periode på højst femten måneder efter tiltrædelsen (artikel 33, stk. 4, i tiltrædelsestraktaten for de ti nye medlemsstater)** 29

I

(Retsakter, hvis offentliggørelse er obligatorisk)

RÅDETS FORORDNING (EF) Nr. 1182/2005**af 18. juli 2005****om åbning som en selvstændig og midlertidig foranstaltning af et EF-toldkontingent for import af levende kvæg med oprindelse i Schweiz**

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 133,

under henvisning til forslag fra Kommissionen, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) Efter Den Tjekkiske Republiks, Estlands, Cyperns, Letlands, Litauens, Ungarns, Maltas, Polens, Sloveniens og Slovakiet's tiltrædelse af EU blev der på det bilaterale møde den 19. maj 2004 mellem EF og Det Schweiziske Forbund opnået enighed om princippet om, at handelsstrømmene i overensstemmelse med de præferencer, der tidligere blev indrømmet under de bilaterale ordninger mellem de nye medlemsstater og Schweiz, bør opretholdes efter udvidelsen af EU. Parterne aftalte derfor at videreføre tilpasningen af toldindrømmelser inden for rammerne af aftalen mellem EF og Det Schweiziske Forbund om handel med landbrugsprodukter⁽¹⁾ (i det følgende benævnt *aftalen*), der trådte i kraft den 1. juni 2002. Tilpasningen af indrømmelserne, der er anført i bilag 1 og 2 til *aftalen*, omfatter åbning af et EF-toldkontingent for import af levende kvæg af en vægt på over 160 kg.

(2) Parterne har iværksat selvstændige foranstaltninger, der ikke har en udløbsdato i Schweiz og udløber den 30. juni 2005 i EF, for så vidt angår import af levende kvæg. Procedurene for bilateral vedtagelse af en beslutning om ændring af bilag 1 og 2 til *aftalen* er endnu ikke blevet afsluttet i Schweiz. For at sikre, at de fordele, kontingentet indebærer, kan anvendes, indtil nævnte beslutning træder i kraft i slutningen af 2005, bør toldkontingentet åbnes som en selvstændig og midlertidig foranstaltning indtil 31. december 2005 på samme betingelser som

fastsat i Rådets forordning (EF) nr. 1922/2004 af 25. oktober 2004 om åbning som en selvstændig og midlertidig foranstaltning af et EF-toldkontingent for import af levende kvæg med oprindelse i Schweiz⁽²⁾.

(3) Gennemførelsesbestemmelser til forordningen, herunder de fornødne forvaltningsbestemmelser, bør vedtages efter bestemmelserne i artikel 32 i Rådets forordning (EF) nr. 1254/1999 af 17. maj 1999 om den fælles markedsordning for oksekød⁽³⁾.

(4) Toldkontingenterne bør kun gælde for produkter, der har oprindelse i Schweiz efter de bestemmelser, som er nævnt i *aftalens* artikel 4.

(5) På grund af sagens hastende karakter er det absolut nødvendigt at indrømme en undtagelse fra den periode på seks uger, der er nævnt i punkt I, nr. 3, i protokollen om de nationale parlamenters rolle i Den Europæiske Union, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og traktaterne om oprettelse af De Europæiske Fællesskaber —

UDSTEDT FØLGENDE FORORDNING:

Artikel 1

1. Som en selvstændig og midlertidig foranstaltning åbnes der et EF-toldkontingent med toldfritagelse for perioden fra datoen for denne forordnings ikrafttræden til 31. december 2005 for import af 2 300 stykker levende kvæg med oprindelse i Schweiz, af en vægt på over 160 kg og henhørende under KN-kode 0102 90 41, 0102 90 49, 0102 90 51, 0102 90 59, 0102 90 61, 0102 90 69, 0102 90 71 eller 0102 90 79.

2. De i *aftalens* artikel 4 fastsatte oprindelsesregler gælder for import af de i stk. 1 nævnte produkter.

⁽¹⁾ EFT L 114 af 30.4.2002, s. 132.

⁽²⁾ EUT L 331 af 5.11.2004, s. 7.

⁽³⁾ EFT L 160 af 26.6.1999, s. 21. Senest ændret ved Kommissionens forordning (EF) nr. 1899/2004 (EUT L 328 af 30.10.2004, s. 67).

Artikel 2

Gennemførelsesbestemmelserne til denne forordning fastsættes efter bestemmelserne i artikel 32 i forordning (EF) nr. 1254/1999.

Artikel 3

Denne forordning træder i kraft på dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. juli 2005.

På Rådets vegne

M. BECKETT

Formand

II

(Retsakter, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

AFGØRELSE Nr. 1/2005 TRUFFET AF ASSOCIERINGSRÅDET EU-TUNESIEN

den 14. juli 2005

om en undtagelse fra bestemmelserne vedrørende definitionen af begrebet »produkter med oprindelsesstatus« og ordningen for administrativt samarbejde i Euro-Middelhavs-aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Den Tunesiske Republik på den anden side

(2005/563/EF)

ASSOCIERINGSRÅDET EU-TUNESIEN HAR —

under henvisning til Euro-Middelhavs-aftalen om oprettelse af en associering mellem Det Europæiske Fællesskab og dets medlemsstater på den ene side og Den Tunesiske Republik på den anden side⁽¹⁾, i det følgende benævnt »aftalen«, særlig artikel 39 i protokol nr. 4 til denne aftale om definitionen af begrebet »produkter med oprindelsesstatus« og ordningen for administrativt samarbejde, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ifølge fælleserklæringen om artikel 39 i ovennævnte protokol er Fællesskabet rede til efter undertegnelsen af aftalen at undersøge enhver anmodning fra Tunesien om undtagelser fra oprindelsesreglerne.
- (2) Den 16. februar 2005 indgav Tunesien en anmodning om en undtagelse fra oprindelsesreglerne for en mængde på 8 040 tons benklæder og en mængde på 1 185 tons andre beklædningsgenstande henhørende under kapitel 61 og 62 i det harmoniserede varebeskrivelses- og varenomenklatursystem
- (3) Undtagelsen skal muliggøre fremstilling i Tunesien af beklædningsgenstande med oprindelsesstatus på basis af vævet stof med oprindelse i Tyrkiet med henblik på eksport til EU, indtil frihandelsaftalen mellem Tunesien og Tyrkiet, der blev undertegnet den 25. november

2004, træder i kraft, og indtil ændringen af ovennævnte protokol med henblik på oprindelseskumulation for hele Europa og Middelhavsområdet får virkning.

- (4) Undtagelsen bør også gælde for vævet stof med oprindelse i Tyrkiet, som eksporteres til Tunesien fra Fællesskabet.
- (5) Med henblik på denne undtagelse skal Tunesien og Tyrkiet anvende identiske oprindelsesregler, herunder bestemmelserne om administrativt samarbejde.
- (6) Undtagelsen kan indrømmes, indtil protokollen om oprindelsesreglerne for hele Europa-Middelhavsområdet mellem de berørte parter, nemlig Tunesien, Tyrkiet og EU, træder i kraft, dog under ingen omstændigheder længere end i et år —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Artikel 1

Uanset de særlige bestemmelser i listen i bilag II til protokol nr. 4 til aftalen anses de beklædningsgenstande, der er opført i bilaget til denne afgørelse, og som er fremstillet i Tunesien på basis af vævet stof med oprindelse i Tyrkiet, for at have oprindelse i Tunesien på betingelserne i denne afgørelse.

Artikel 2

Undtagelsen i henhold til artikel 1 finder kun anvendelse, hvis der gælder præferenceoprindelsesregler, svarende til oprindelsesreglerne i ovennævnte protokol mellem Tyrkiet og Tunesien med henblik på bestemmelsen af oprindelsesstatus for vævet stof med oprindelse i Tyrkiet.

⁽¹⁾ EFT L 97 af 30.3.1998, s. 2. Ændret ved aftalen i form af brevveksling mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Tunesiske Republik om gensidige liberaliseringsforanstaltninger og om ændring af landbrugsprotokollerne til associeringsaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Tunesiske Republik (EFT L 336 af 30.12.2000, s. 93).

Artikel 3

I medfør af denne afgørelse og uanset bestemmelserne i artikel 18, stk. 4 og 5, i ovennævnte protokol kan toldmyndighederne i en af Fællesskabets medlemsstater udstede EUR.1-varecertifikater for vævet stof med oprindelse i Tyrkiet, som eksporteres til Tunesien.

Artikel 4

Den i bilaget omhandlede mængde forvaltes af Kommissionen, som træffer alle administrative foranstaltninger, som den skønner egnede til at sikre en effektiv forvaltning heraf. Artikel 308a, 308b og 308c i Kommissionens forordning (EØF) nr. 2454/93 af 2. juli 1993 om visse gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2913/92 om indførelse af en EF-toldkodeks ⁽¹⁾ finder tilsvarende anvendelse på forvaltningen af de i bilaget omhandlede mængder.

Artikel 5

Tunesiens toldmyndigheder træffer de nødvendige foranstaltninger for at føre mængdekontrol med udførslen af de i artikel 1 nævnte produkter. Med henblik herpå skal alle varecertifikater, som de udsteder inden for rammerne af denne afgørelse, henviser dertil. Tunesiens kompetente myndigheder sender hvert kvartal Kommissionen en opgørelse over de mængder, for hvilke der er udstedt EUR.1-varecertifikater i medfør af denne afgørelse, med angivelse af certifikaternes løbenumre.

Artikel 6

I rubrik 7 i varecertifikat EUR.1, som udstedes i medfør af denne afgørelse, angives på et af de sprog, på hvilke aftalen er affattet, følgende:

»Undtagelse — Afgørelse nr. 1/2005«.

Artikel 7

Tunesien og Det Europæiske Fællesskabs medlemsstater træffer hver især de nødvendige foranstaltninger for gennemførelsen af denne afgørelse.

Article 8

Denne afgørelse træder i kraft på dagen for vedtagelsen og anvendes, så snart betingelserne i artikel 2 er opfyldt.

Denne afgørelse anvendes, indtil oprindelseskumulationen mellem Tunesien, Tyrkiet og EU får virkning, dog under ingen omstændigheder længere end i et år.

Udfærdiget i Bruxelles, 14. juli 2005.

På associeringsrådets vegne

J. STRAW

Formand

⁽¹⁾ EFT L 253 af 11.10.1993, s. 1. Senest ændret ved forordning (EF) nr. 883/2005 (EUT L 148 af 11.6.2005, s. 5).

BILAG

DEN I ARTIKEL 1 OMHANDLEDE LISTE
(varer, der er omfattet af undtagelsen)

HS-position	Varebeskrivelse	Mængder (tons)
ex 620342 og ex 620462	Benklæder til mænd og drenge, af bomuld Benklæder til kvinder og piger, af bomuld	6 505
ex 620343	Benklæder til mænd og drenge, af syntetiske fibre	674
ex 620341, ex 620349, ex 620461, ex 620463 og ex 620469	Benklæder til mænd og drenge, af uld eller fine dyrehår Benklæder til mænd og drenge, af andre tekstilmaterialer Benklæder til kvinder og piger, af uld eller fine dyrehår Benklæder til kvinder og piger, af syntetiske fibre Benklæder til kvinder og piger, af andre tekstilmaterialer	861
6208 og 6212	Chemiser, underkjoler, underskørter, trusser, underbenklæder, natkjoler, pyjamas, negligéer, badekåber, housecoats og lignende varer, af kemofibre Brystholdere, hofteholdere, korsetter, seler, sokkeholdere, strømpebånd og lignende varer og dele dertil, også af trikotage	646
.6205 og .6206	Skjorter, til mænd eller drenge Bluser, skjorter og skjortebuser, til kvinder eller piger	663
611231 til 611239 og 611241 til 611249	Badebeklædning til mænd og drenge, af syntetiske fibre Badebeklædning til mænd og drenge, af andre tekstilmaterialer Badebeklædning til kvinder og piger, af syntetiske fibre Badebeklædning til kvinder og piger, af andre tekstilmaterialer	105
620451 til 620459	Nederdele, også buksenederdele, til kvinder og piger	441
	I alt	9 895

KOMMISSIONEN

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 10. december 2003

om Tysklands statsstøtte til fordel for Neue Harzer Werke GmbH i form af lån fra Wagnisbeteiligungsgesellschaft (risikovillig kapitalselskab) og Landesförderungsinstitut (regionaludviklingsinstitut)

(meddelt under nummer K(2003) 4496)

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2005/564/EF)

KOMMISSIONEN FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2, første afsnit,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have opfordret interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med ovennævnte artikler ⁽¹⁾ under hensyntagen til disse bemærkninger, og

ud fra følgende betragtninger:

I. SAGSFORLØB

- (1) Ved brev af 23. februar 1999 blev Kommissionen underrettet om Tysklands støtte til fordel for Neue Harzer Werke GmbH »NHW«.
- (2) Ved brev af 13. juli 2000 underrettede Kommissionen Tyskland om sin beslutning om at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, vedrørende ovennævnte støtte.
- (3) Kommissionens beslutning om at indlede proceduren blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* ⁽²⁾. Kommissionen opfordrede interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger til den omhandlede støtte.
- (4) Den 17. oktober 2001 vedtog Kommissionen ved beslutning 2002/377/EF om Tysklands støtte til Neue Harzer Werke GmbH ⁽³⁾ en negativ beslutning med hensyn til den del af støtten, der vedrører omstrukturering af virksomheden i 1996-1999.
- (5) Ved brev af 17. oktober 2001 underrettede Kommissionen Tyskland om, at den havde besluttet at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, med hensyn til den resterende del af støtten.

⁽¹⁾ EFT C 301 af 21.10.2000, s. 16; EFT C 32 af 5.2.2002, s. 9.

⁽²⁾ Jf. fodnote 1.

⁽³⁾ EFT L 134 af 22.5.2002, s. 51.

- (6) Kommissionens beslutning om at udvide proceduren blev offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* ⁽⁴⁾. Kommissionen opfordrede interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger til støtten.

II. BESKRIVELSE AF STØTTEN

- (7) Støttemodtageren, NHW, har sit sæde i Sachsen-Anhalt, Tyskland, der er et støtteområde i overensstemmelse med traktatens artikel 87, stk. 3, litra a). NHW blev oprettet i marts 1996, da ejerne overtog det konkursramte Harzer Werke GmbH's aktiver ved en »asset deal«. NHW var aktiv inden for jernstøbning. Virksomheden havde oprindeligt to produktionslinjer, nemlig sandstøbning og centrifugalstøbning.
- (8) Den 24. juli 2000 måtte NHW indgive anmodning om betalingsstandsning. Den 4. januar 2001 solgte kurator med bestyrelsens godkendelse virksomhedens aktier til en ny investor, ASSET GmbH, til en pris af 1 DEM.
- (9) Tyskland meddelte herefter Kommissionen, at den nye investors, ASSET GmbH, bestræbelser for at genskabe virksomheden slog fejl i juli 2001, og betalingsstandsningsproceduren derfor måtte genoptages.
- (10) For at dække NHW's kreditorer skulle de respektive aktiver derfor nu sælges ved en almindelig konkursbehandling. Sandstøbningsaktiviteterne blev indstillet den 21. december 2001, og de respektive aktiver blev afviklet. Centrifugalstøbningsproduktionen ville blive videreført under konkursbehandling, og det forventedes, at kurator kunne sælge denne produktion til en ny investor ved en »asset deal«.
- (11) Denne undersøgelsesprocedure vedrører omstruktureringen af NHW mellem 1996 og 1999.
- (12) Ifølge en omstruktureringsplan fra 1996 skulle virksomheden kunne blive rentabel igen i løbet af tre år. Omstruktureringsomkostningerne androg 8 415 864 EUR (16 460 000 DEM). Som led i denne plan blev der ydet NHW en støtte på 4 963 110 EUR (9 707 000 DEM) til omstruktureringen mellem 1996 og 1999.
- (13) Omstruktureringen skulle finansieres på følgende måde:

Tabel 1

Offentlige bidrag til omstruktureringen

(DEM)		
1.	Investeringsstøtte »Gemeinschaftsaufgabe (GA-Mittel)« ⁽¹⁾	4 402 000
2.	Investeringsstilskud »Investitionszulage« ⁽²⁾	531 000
3.	WBG ⁽³⁾ -lån »Konsolideringsprogram« ⁽⁴⁾	2 000 000
4.	LFI ⁽⁵⁾ Lån fra LFI »Konsolideringsprogram« ⁽⁶⁾	744 000
5.	Tilskud fra ⁽⁷⁾ BvS	2 000 000
Subtotal DEM		9 677 000
EUR		4 947 771

⁽¹⁾ Gemeinschaftsaufgabe, Förderung der regionalen Wirtschaftsaufgabe, 26. Rahmenplan (delstaternes fællesprogram for udvikling af den regionale økonomiske struktur).

⁽²⁾ Investitionszulagengesetz (lov om investeringstilskud).

⁽³⁾ Wagnisbeteiligungsgesellschaft (fond fra risikovillig kapital).

⁽⁴⁾ Bestemmelser om fremme af indskud til konsolidering af SMV (Sachsen-Anhalt).

⁽⁵⁾ Landesförderinstitut.

⁽⁶⁾ Delstaten Sachsen-Anhalts konsolideringsfond.

⁽⁷⁾ Bundesanstalt for særlige opgaver i forbindelse med genforeningen.

⁽⁴⁾ Jf. fodnote 1.

Tabel 2

Private bidrag til omstruktureringen

		(DEM)
6.	Kapitalindsprøjtning	500 000
7.	Lån KfW (Kreditanstalt für Wiederaufbau)	2 750 000
8.	Investeringskredit NordLB (Norddeutsche Landesbank)	2 000 000
9.	Leasingaftale	1 179 000
10.	Cashflow	354 000
Subtotal DEM		6 783 000
EUR		3 468 093
I alt (tabel 1+2)		16 460 000
EUR		8 415 864

- (14) Da det fra tysk side var oplyst, at foranstaltning nr. 1-4 i tabel 1 ovenfor var ydet i overensstemmelse med støtteordninger, der tidligere var godkendt af Kommissionen, blev disse foranstaltninger i begyndelsen betragtet som eksisterende støtte og derfor ikke vurderet i forbindelse med den formelle undersøgelsesprocedure, der indledtes den 13. juli 2000. I første omgang var det derfor kun foranstaltning nr. 5, der blev betragtet som ad hoc-omstrukturingsstøtte, og som skulle vurderes med hensyn til, hvorvidt den var forenelig med fællesmarkedet.
- (15) Den 17. oktober 2001 vedtog Kommissionen beslutning 2002/377/EF om ad hoc-støtte på 1 022 584 EUR (2 mio. DEM), der blev bedømt på grundlag af fællesskabsrammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder⁽⁵⁾. fra 1994 (»rammebestemmelserne«). I denne beslutning fastslog Kommissionen, at ad hoc-støtten til omstrukturering af NHW var forenelig med fællesmarkedet.
- (16) Ved vurderingen blev foranstaltning nr. 7, 8 og 9 i tabel 2 ikke betragtet som private bidrag, da Tyskland trods et påbud i medfør af artikel 10 i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af 22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93⁽⁶⁾, ikke havde fremlagt de fornødne oplysninger til, at Kommissionen kunne vurdere, om disse foranstaltninger var tildelt på markedsvilkår.
- (17) Samme dag som beslutning 2002/377/EF vedrørende foranstaltning nr. 5 blev vedtaget, besluttede Kommissionen, at den formelle undersøgelsesprocedure efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, skulle udvides til at omfatte foranstaltning nr. 3 og 4, som omfattede et beløb på 1 402 985 EUR (2 744 000 DEM). Disse foranstaltninger indgik i samme omstrukturingspakke som den foranstaltning, der blev behandlet i beslutning 2002/377/EF. Af formelle årsager var de imidlertid ikke omfattet af den første vurdering, da de tilsyneladende var ydet som led i allerede godkendte støtteordninger, og derfor skulle betragtes som eksisterende støtte. Hvis en foranstaltning udgør eksisterende støtte, kan den ifølge artikel 88, stk. 2, ikke vurderes individuelt, da sådanne foranstaltninger principielt skal betragtes som allerede godkendt.
- (18) I beslutningen om at udvide den formelle undersøgelsesprocedure kom Kommissionen til det resultat, at støtten på 1 402 985 EUR (2 744 000 DEM) ikke opfyldte kriterierne for de tidligere godkendte støtteordninger og derfor faktisk skulle betragtes som ad hoc-støtte til omstrukturering, som — i lighed med den tidligere vurderede ad hoc-støtte — skal opfylde de undtagelsesbestemmelser, der er fastsat for godkendelse af omstrukturingsstøtte.

⁽⁵⁾ EFT C 368 af 23.12.1994, s. 12.

⁽⁶⁾ EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1. Senest ændret ved tiltrædelsesakten af 2003.

III. TYSKLANDS BEMÆRKNINGER

- (19) Ved brev af 14. oktober 2003 fremsendte Tyskland supplerende oplysninger om de formodede private bidrag til omstruktureringen (foranstaltning nr. 7, 8 og 9 i ovennævnte tabel 2). Ifølge disse oplysninger:
- a) indeholdt foranstaltning nr. 7 en rentegodtgørelse på 2 812 EUR (5 500 DEM)
 - b) indeholdt foranstaltning nr. 8 en rentegodtgørelse på 8 684 EUR (16 985 DEM)
 - c) var foranstaltning nr. 9 ikke blevet gennemført.

IV. VURDERING

- (20) I henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 1, er statsstøtte eller støtte, som ydes ved hjælp af statsmidler, og som fordrejer eller truer med at fordreje konkurrencevilkårene, for så vidt den påvirker samhandelen mellem medlemsstater forbudt. Foranstaltninger, der falder ind under EF-traktatens artikel 87, stk. 1, der ikke udgør eksisterende støtte, er normalt uforenelige med fællesmarkedet, med mindre de falder ind under undtagelserne i EF-traktatens artikel 87, stk. 2, eller artikel 87, stk. 3.

1. Statsstøtte

- (21) Kommissionen fastslår, at rentegodtgørelserne i foranstaltning nr. 7 og nr. 8 tilsammen andrager 11 496 EUR og dermed ligger under den tærskel, der er fastsat for de minimis-støtte i Kommissionens forordning (EF) nr. 69/2001 af 12. januar 2001 om anvendelse af artikel 87 og 88 på »de minimis«-støtte⁽⁷⁾. Disse foranstaltninger skal derfor ikke undersøges nærmere i forbindelse med denne beslutning.
- (22) Foranstaltning nr. 3 og nr. 4, de to lån på i alt 1 402 985 EUR, er ikke som hævdet fra tysk side omfattet af eksisterende støtteordninger. Af de i ovennævnte beslutninger anførte grunde skal de derfor betragtes som ad hoc-foranstaltninger til omstruktureringen af NHW.
- (23) Tyskland har bevilget disse lån for at finansiere omstruktureringen af det kriseramte NHW. Hermed er der indrømmet økonomiske fordele til en virksomhed, som den ikke ville have opnået under normale markedsvilkår. Derfor kan disse foranstaltninger fordreje konkurrencen. I betragtning af støttens art og det forhold, at der er samhandel mellem medlemsstaterne inden for den pågældende sektor, hvor støttemodtageren er aktiv, falder støtteforanstaltningerne inden for rammerne af EF-traktatens artikel 87, stk. 1. Foranstaltningerne udgør derfor støtte.

2. Undtagelsesbestemmelserne i EF-traktatens artikel 87

- (24) Artikel 87, stk. 2 og 3 fastsætter, under hvilke betingelser en støtte er forenelig eller kan betragtes som forenelig med fællesmarkedet.
- (25) I lighed med de øvrige omstrukturingsforanstaltninger, der var omfattet af beslutning 2002/377/EF, blev de to lån ydet for at finansiere omstruktureringen af NHW mellem 1996 og 1999. Derfor skal de to lån — i lighed med de allerede behandlede foranstaltninger — bedømmes på basis af fællesskabsrammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder, hvor Kommissionen har fastsat de nærmere vilkår for en positiv beslutning i henhold til EF-traktatens artikel 87, stk. 3, litra c). Selv om virksomheden ligger i en støtteberettiget region, skal ad hoc-støtte til kriseramte virksomheder vurderes efter disse rammebestemmelser, selv når der tages hensyn til betydningen af den regionale udvikling. Omstruktureringen skal især resultere i en økonomisk rentabel virksomhed, som bidrager til regionens udvikling, uden at der er behov for fortsat støtte⁽⁸⁾.

⁽⁷⁾ EFT L 10 af 13.1.2001, s. 30.

⁽⁸⁾ Se punkt 3.2.3 i rammebestemmelserne fra 1994.

- (26) Som det fremgår af beslutning 2002/377/EF, modtog virksomheden ifølge de tyske oplysninger hele støtten, inden offentliggørelsen af fællesskabsrammebestemmelserne for statsstøtte til redning og omstrukturering af kriseramte virksomheder fra 1999 ⁽⁹⁾ (rammebestemmelserne fra 1999). Ifølge punkt 7.5 i 1999-rammebestemmelserne er det derfor rammebestemmelserne fra 1994, der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde.
- (27) Det bemærkes endvidere, at foranstaltningerne indgår i en omstruktureringsplan, som Kommissionen allerede havde vurderet i sin beslutning 2002/377/EF.
- a) *Genetablering af rentabiliteten*
- (28) Ifølge rammebestemmelserne fra 1994 skal omstruktureringsplanen resultere i, at virksomheden gøres rentabel igen inden for en rimelig periode, hvorefter virksomheden skal kunne konkurrere på markedet af egen kraft.
- (29) Kommissionen har allerede vurderet omstruktureringsstøtten ved hjælp af dette kriterium i beslutning 2002/377/EF. Den konkluderede, at rentabilitetskriteriet i rammebestemmelserne fra 1994 ikke var opfyldt, da omstruktureringsplanen ikke kunne betragtes som egnet til at genoprette rentabiliteten på lang sigt. Denne konklusion var baseret på følgende forhold:
- a) omsætningen i omstruktureringsplanen var ansat for højt
- b) generalomkostningerne — én af årsagerne til, at virksomheden gik konkurs — var ikke kontrolleret tilstrækkeligt i planen
- c) personalereduktionen fra 203 til 177 var ikke tilstrækkelig til at nedbringe personaleudgifterne
- d) de øvrige driftsomkostninger i planen, især de høje vedligeholdelsesomkostninger, var for store.
- (30) Da de to lån blev ydet til samme omstrukturering og ifølge samme omstruktureringsplan, kan Kommissionen kun gentage, at planen ikke var tilstrækkelig til at sikre virksomhedens rentabilitet.
- b) *Forhindring af konkurrenceforvrejninger*
- (31) Ifølge en anden betingelse i rammebestemmelserne fra 1994 skal der i videst mulig omfang træffes foranstaltninger for at udligne støttens skadelige virkninger for konkurrencen. Hvis virksomheden er aktiv på markeder, hvor der er overskudskapacitet, bør kapaciteterne nedbringes.
- (32) Det skal i denne forbindelse understreges, at NHW — som fastslået i beslutning 2002/377/EF — blev betragtet som en SMV på støttetidspunktet. Ifølge rammebestemmelserne fra 1994 indtager Kommissionen en mindre restriktiv holdning over for kapacitetsnedsættelser ⁽¹⁰⁾ når der ydes omstrukturingsstøtte til små og mellemstore virksomheder (SMV).
- (33) Da støtten blev tildelt en SMV med en meget lille markedsandel, konkluderer Kommissionen, at støtten til NHW ikke kunne medføre nogen uberettiget konkurrenceforvridning i den i rammebestemmelserne fra 1994 anførte betydning.

⁽⁹⁾ EFT C 288 af 9.10.1999, s. 2.

⁽¹⁰⁾ Punkt 3.2.4 i rammebestemmelserne.

- c) *Støttens proportionalitet i forhold til omkostninger og fordele ved omstruktureringen*
- (34) Ifølge rammebestemmelserne fra 1994 skal støtten begrænses til det absolutte minimum, der er nødvendigt for at gennemføre omstruktureringen.
- (35) I beslutning 2002/377/EF konkluderede Kommissionen, at kravet om proportionalitet ikke var opfyldt i to henseender.
- (36) For det første er en støttemodtager som følge af kravet om proportionalitet forpligtet til at yde et betydeligt bidrag til omstrukturingsomkostningerne af egne midler eller eksterne midler til priser, der svarer til markedspriserne. Det fremgår af de foreliggende oplysninger, at investor faktisk har ydet et bidrag på 0,5 mio. DEM. Da der ikke under undersøgelsesproceduren blev fremlagt yderligere oplysninger om leasingaftalens betingelser (foranstaltning nr. 9 i tabel 2), har Kommissionen ikke kunnet vurdere, om der er tale om et bidrag på markedsbetingelser. Til trods herfor blev leasingaftalen anset for at være uvæsentlig for vurderingen af betydningen af støttemodtagers bidrag.
- (37) Desuden kunne de andre bidrag ikke betragtes som støttemodtagers bidrag. Da der trods pålæg om fremlæggelse af oplysninger ikke blev fremlagt supplerende oplysninger om KFW-lånene (foranstaltning nr. 7 i tabel 2), kunne Kommissionen ikke vurdere, om der var tale om bidrag til markedsvilkår. Samme argument gjaldt også for lånet fra Nord LB (foranstaltning nr. 8 i tabel 2). Cashflow (foranstaltning nr. 10 i tabel 2) kunne ikke betragtes som modtagers bidrag. Den stammer hovedsagelig fra tidligere tildelt statsstøtte. På det tidspunkt, hvor omstrukturingsplanen blev udarbejdet i 1996, var den desuden ikke indbetalt og derfor usikker.
- (38) Derfor kunne disse bidrag ikke betragtes som bidrag fra støttemodtager, og dermed ikke tages i betragtning ved vurderingen om støttens proportionalitet. Omstrukturingsomkostningerne beløb sig til 16,46 mio. DEM, fordelt med 9,707 mio. DEM, dvs. 58,9 % fra offentlig side og 1,679 mio. DEM, dvs. 10,2 % (eller muligvis kun 0,5 mio. DEM, dvs. 3 %) fra investor. På basis af disse tal konkluderede Kommissionen, at støttemodtagers bidrag ikke kunne betragtes som betydeligt i den i rammebestemmelserne fra 1994 anførte betydning.
- (39) Ifølge de seneste oplysninger fra Tyskland blev foranstaltning nr. 9 aldrig gennemført. Derfor blev der, jf. beslutning 2002/377/EF, ikke ydet noget bidrag i den størrelsesorden til omstruktureringen.
- (40) Ifølge de seneste oplysninger er foranstaltning nr. 7 og 8, som omfatter et beløb på 2 428 636 EUR (4 750 000 DEM), blevet offentlig refinansieret og omfatter rentegodtgørelser på 11 496 EUR. Disse foranstaltninger, som er forbundet med offentlige tilskud, kan derfor ikke betragtes som private bidrag.
- (41) I betragtning af de seneste oplysninger er der endnu vægtigere grunde til at konkludere, at støttemodtagers bidrag ikke kan betragtes som betydelige i den i rammebestemmelserne fra 1994 anførte betydning.
- (42) Ifølge kravet om proportionalitet i rammebestemmelserne fra 1994 må der kun ydes støtte til investeringer, hvis de er nødvendige for omstruktureringen. Ellers er støtten ikke begrænset til det nødvendige minimum. I åbningsbeslutningen gav Kommissionen udtryk for tvivl om, hvorvidt støtten var begrænset til det nødvendige minimum, da virksomheden under omstruktureringen erhvervede en andel på 20 % i Eisenguss Torgelow GmbH. Da der trods pålægget om at fremlægge oplysninger ikke er fremkommet informationer om denne deltagelse, kan Kommissionen ikke vurdere, om dette køb var nødvendig for omstruktureringen i 1996. I beslutning 2002/377/EF har Kommissionen derfor fastslået, at støtten ikke var begrænset til et minimum. Denne vurdering skal bekræftes i forbindelse med den foreliggende beslutning.

V. KONKLUSION

- (43) På baggrund af ovenstående kan det konkluderes, at støtten til NHW for det første ikke opfylder proportionalitetskriteriet, og for det andet ikke var forbundet med en rentabel omstrukturingsplan, der kunne sikre, at virksomheden efter omstruktureringen kunne klare sig i konkurrencen med egne midler. Kommissionen konkluderer derfor, at støtten ikke opfylder betingelserne i rammebestemmelserne fra 1994 og derfor ikke er forenelig med fællesmarkedet —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den statsstøtte på 1 402 985 EUR, som Tyskland har ydet Neue Harzer Werke GmbH i form af lån fra Wagnisbeteiligungsgesellschaft og Landesförderinstitut, er uforenelig med fællesmarkedet.

Artikel 2

1. Tyskland træffer alle nødvendige foranstaltninger for at tilbagesøge den i artikel 1 omhandlede støtte, som allerede ulovligt er udbetalt til den pågældende virksomhed.
2. Tilbagesøgningen skal ske uophørligt og i overensstemmelse med national lovgivning, hvis denne giver mulighed for at efterkomme beslutningen hurtigt og effektivt. Den støtte, der skal tilbagebetales, pålægges renter fra det tidspunkt, den blev udbetalt til virksomheden, og indtil den er blevet tilbagebetalt. Renterne beregnes på basis af den referencesats, der anvendes til at beregne subventionsækvivalenten for regional støtte.

Artikel 3

Tyskland underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der er truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 4

Denne beslutning er rettet til Forbundsrepublikken Tyskland.

Bruxelles, den 10. december 2003.

På Kommissionens vegne

Mario MONTI

Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 9. marts 2004

om en i Østrig anvendt støtteordning vedrørende godtgørelse af energiafgifter på naturgas og elektricitet i 2002 og 2003

(meddelt under nummer K(2004) 325)

(Kun den tyske udgave er autentisk)

(EØS-relevant tekst)

(2005/565/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

- (5) Ved brev af 4. juli 2003, som blev registreret af Kommissionen samme dag (A/34759), svarede Østrig på procedurens indledning.

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, særlig artikel 88, stk. 2,

under henvisning til aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde, særlig artikel 62, stk. 1, litra a),

efter at have opfordret interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger i overensstemmelse med disse artikler ⁽¹⁾, under hensyntagen til disse bemærkninger, og

- (6) Den 12. august 2003 modtog Kommissionen bemærkninger fra den østrigske industrisammenslutning, den 18. august 2003 bemærkninger fra Stahl- und Walzwerk Marienhütte GmbH og den 14. august 2003 bemærkninger fra Jungbunzlauer Ges.m.b.H. Bemærkningerne fra det østrigske Bundesarbeitskammer blev trukket tilbage ved brev af 21. november 2003.

ud fra følgende betragtninger:

- (7) Alle bemærkninger blev fremsat inden for den fastsatte frist ⁽²⁾. Kommissionen videresendte bemærkningerne til Østrig, som dog ikke kommenterede disse.

I. SAGSFORLØB

- (1) Den 8. oktober 2002 offentliggjordes i den østrigske lovtidende lov nr. 158/2002, hvis artikel 6 ændrer Energieabgabenvergütungsgesetz 1996 (lov om energiafgifts-godtgørelse).

- (2) Ved brev af 30. april 2003 underrettede Kommissionen Østrig om sin beslutning om at indlede proceduren efter EF-traktatens artikel 88, stk. 2, vedrørende den i disse love indeholdte støtte.

- (3) Den 20. august 2003 offentliggjordes i den østrigske lovtidende lov nr. 71/2003, hvis artikel 54, nr. 6, forlænger Energieabgabenvergütungsgesetz 1996 som ændret ved lov nr. 158/2002 indtil den 31. december 2003.

- (4) Kommissionens beslutning om at indlede proceduren blev offentliggjort i *Den Europæiske Unions Tidende* ⁽²⁾. Kommissionen opfordrede interesserede parter til at fremsætte deres bemærkninger til den omhandlede støtte.

- (8) Ved brev af 5. december 2003, som blev registreret af Kommissionen den 8. december 2003 (A/38575), fremlagde Østrig yderligere oplysninger vedrørende gennemførelsen af godtgørelsen af energiafgifter i 2002 og 2003.

II. DETALJERET BESKRIVELSE AF STØTTEN

- (9) I henhold til Elektrizitätsabgabegesetz (lov om elektricitetsafgift) og Erdgasabgabegesetz (lov om naturgasafgift), som begge blev vedtaget den 1. juni 1996, svares der elektricitets- og naturgasafgift af levering af elektricitet og naturgas, bortset fra levering til elektricitets- og naturgasselskaber og til øvrige forhandlere, elektricitets- og naturgasselskabers forbrug af elektricitet og naturgas samt forbrug af elektricitet og naturgas, som er fremstillet af forbrugeren selv, eller som leveres inden for afgiftens territoriale anvendelsesområde.

⁽¹⁾ EUT C 164 af 15.7.2003, s. 2.

⁽²⁾ Se fodnote 1.

⁽³⁾ I overensstemmelse med Rådets forordning (EØF, Euratom) nr. 1182/71 af 3. juni 1971 om fastsættelse af regler om tidsfrister, datoer og tidspunkter (EFT L 124 af 8.6.1971, s. 1), særlig artikel 3, udløb fristen for indgivelse af bemærkninger den 18. august 2003.

- (10) Afgiftspligtig er normalt leverandøren af elektricitet eller naturgas. Modtageren af energileverancen skal godtgøre den afgiftspligtige den energiafgift, der videreafregnes. Den virksomhed, der leverer energi, skal senest i årsafregningen opføre det energiafgiftsbeløb, som modtageren af leverancen tegner sig for.
- (11) Afgiften på elektricitet udgør i den periode, undersøgelsen omfatter, 0,015 EUR/kWh. Afgiften på naturgas udgør 0,0436 EUR pr. m³.
- (12) I tilknytning til De Europæiske Fællesskabers Domstols dom i sag C-143/99 (herefter benævnt »Adria-Wien-dommen«) som led i en præjudiciel anmodning ⁽⁴⁾ ændrede Østrig Energieabgabenvergütungsgesetz 1996 ved lov nr. 158/2002, hvis artikel 6 foreskriver, at alle virksomheder fra den 1. januar 2002 har ret til godtgørelse af energiafgifterne på naturgas og elektricitet, hvis disse afgifter i alt overstiger 0,35 % af nettoværdien af produktionen. Nettoværdien af produktionen defineres som forskellen mellem transaktioner som omhandlet i § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, i Umsatzsteuergesetz 1994 (lov om omsætningsafgift) og transaktioner som omhandlet i § 1, stk. 1, nr. 1 og 2, som leveres til virksomheden. I Umsatzsteuergesetz 1994 defineres sådanne transaktioner som leveringer og øvrige tjenesteydelser, som en erhvervsdrivende udfører i indlandet mod vederlag. Loven omfatter eget forbrug, men ikke indførsler. De første 363 EUR godtgøres ikke.
- (13) Afgiftsgodtgørelsen gælder for perioden fra den 1. januar 2002 og indtil den 31. december 2003.
- (14) De betalte godtgørelser udgør ca. 330 mio. EUR/år.
- (15) Kommissionen indledte proceduren, fordi der herskede tvivl om foranstaltningens karakter af støtte og den påståede støttes forenelighed. Efter Kommissionens opfattelse begunstigede godtgørelsesordningen i realiteten energiintensive virksomheder og var følgelig selektiv. Kommissionen nærede tvivl om, hvorvidt den påståede støtte er forenelig med EF-rammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse ⁽⁵⁾.

⁽⁴⁾ Dom af 8. november 2001, Adria-Wien Pipeline, Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH, Sml. 2001 I, s. 8365. Den østrigske forfatningsdomstol forelagde Domstolen to præjudicielle spørgsmål:

- 1) Skal en medlemsstats lovmæssige foranstaltninger, der fastsætter en delvis godtgørelse af energiafgifter på naturgas og elektricitet, men som kun yder denne godtgørelse til virksomheder, hvis hovedaktivitet påviseligt består i produktion af materielle goder, anses for statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 92?
- 2) Dersom det første spørgsmål besvares bekræftende: Skal en sådan lovmæssig foranstaltning ligeledes anses for statsstøtte efter EF-traktatens artikel 92, dersom den finder anvendelse på alle virksomheder, uanset om deres hovedaktivitet består i produktion af materielle goder eller ej?

⁽⁵⁾ EFT C 37 af 3.2.2001, s. 3.

III. BEMÆRKNINGER FRA INTERESSEREDE PARTER

Bemærkninger fra den østrigske industrisammenslutning

- (16) Den østrigske industrisammenslutning (Vereinigung der österreichischen Industrie) er af den opfattelse, at foranstaltningen ikke er selektiv og derfor ikke udgør statsstøtte. Østrig har gennemført Domstolens Adria-Wien-dom, hvorefter nationale foranstaltninger, der fastsætter en godtgørelse af energiafgifter på naturgas og elektricitet, ikke udgør statsstøtte, »såfremt de finder anvendelse på alle virksomheder på det nationale område, uanset deres aktivitet.« Den østrigske forfatningsdomstol (Verfassungsgerichtshof) formulerede begrundelsen til det andet præjudicielle spørgsmål til EF-Domstolen på en sådan måde, at Østrig kunne komme i den situation at udvide godtgørelsen af energiafgifter til at omfatte alle virksomheder. Domstolen var således helt klar over godtgørelsesordningens funktion og tog ganske givet hensyn til de mulige retlige følger i Østrig. Af væsentlig betydning er derfor kun spørgsmålet, »om der gøres en forskel med hensyn til begunstigelsen«.
- (17) Den østrigske industrisammenslutning er af den opfattelse, at foranstaltningen i realiteten ikke er selektiv. Antallet af virksomheder, der er omfattet heraf, ligger formentlig på ca. 2 500-3 000, på tværs af alle sektorer og virksomhedsstørrelser.
- (18) Desuden er foranstaltningen ikke kun rettet mod virksomheder med et stort energiforbrug. Afgiftsgodtgørelsen beregnes på grundlag af nettoværdien af produktionen. Denne værdi er afhængig af en virksomheds økonomiske situation. Tab eller store investeringer resulterer i en lavere nettoværdi af virksomhedens produktion. I sådanne tilfælde vil også virksomheder med et lavt energiforbrug få godtgjort energiafgifterne. Set over en længere periode er der ikke altid tale om den samme kreds af virksomheder, der er omfattet.
- (19) Den østrigske industrisammenslutning finder ikke, at Kommissionens sammenligninger med andre tilfælde, hvor en foranstaltning ganske vist ikke var selektiv ifølge retsaktens, men i realiteten var det, er korrekte. I de beskrevne tilfælde var der tale om store industrivirksomheder, til dels endog om en konkret virksomhed. Den østrigske foranstaltning begrænser derimod ikke kredsen af virksomheder, der er omfattet, hverken med hensyn til virksomhedsstørrelse, branche, aktivitet eller investeringsbeløb.
- (20) Med hensyn til foreneligheden har den østrigske industrisammenslutning fastslået, at overholdelsen af de minimumsavgiftssatser, der er fastsat i Rådets direktiv 2003/96/EF af 27. oktober 2003 om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet ⁽⁶⁾ (herefter benævnt »direktivet om energibeskatning«), skal betragtes som en betydelig del af afgiften.

⁽⁶⁾ EUT L 283 af 31.10.2003, s. 51.

Bemærkninger fra Stahl- und Walzwerk Marienhütte Ges.m.b.H

- (21) Stahl- und Walzwerk Marienhütte Ges.m.b.H har beskrevet den økonomiske sammenhæng, som energiafgiften indgår i, navnlig med hensyn til stål, og gjort gældende, at anvendelsen af de regulære østrigske energiafgiftssatser på energiintensive virksomheder vil medføre omgående indstilling af produktion i Østrig.
- (22) Korrektionsmekanismen for energiintensive virksomheder har ingen negative virkninger på styringseffekten af energiafgiftssystemet. Energiomkostningerne er selv et tilstrækkeligt incitament til at træffe eventuelle substitutionsforanstaltninger, og energiafgiften er ikke forbundet med yderligere effekter. Dette skal tages i betragtning ved undersøgelsen af, om foranstaltningen er berettiget på grundlag af afgiftssystemets karakter.
- (23) De Europæiske Fællesskabers Domstol har i sag C-143/99 tydeligvis også ønsket at tage stilling til forskellen mellem energiintensive virksomheder og andre virksomheder. I modsat fald havde den ikke besvaret den østrigske forfatningsdomstols andet præjudicielle spørgsmål, da dette spørgsmålet ikke var relevant for afgørelsen af sagen ved den østrigske ret.
- (24) Selv om en foranstaltning betragtes som statsstøtte, skal Kommissionen respektere de berørte virksomheders berettigede forventninger. Disse virksomheder kunne støtte sig på en lov, som udtrykkeligt blev vedtaget i Østrig med henblik på at gennemføre Adria-Wien-dommen. Det kan ikke kræves af en virksomhed, at den beskæftiger sig mere indgående med EF-retlige spørgsmål end en bona fide-lovgiver. Desuden har Domstolen selv som europæisk organ skabt berettigede forventninger ved at have besvaret den østrigske forfatningsdomstol andet præjudicielle spørgsmål.
- (26) Det står den nationale lovgiver frit for at begrænse afgiftsbelastningen. Det loft, der er fastsat på grundlag af kriteriet om 0,35 % af nettoværdien af produktionen, er ikke relevant ud fra støtteretlige aspekter, men fastsætter energiafgiftsbelastningen ved erhvervsmæssig brug til 0,35 % af nettoværdien af produktionen. Dette gælder også for den fastsatte minimumsbelastning på 363 EUR.
- (27) EF-Domstolen tog i sin Adria-Wien-dom stilling til den østrigske foranstaltning som helhed. Hvis dette ikke havde været hensigten, havde Domstolen først spurgt, om godtgørelsen af energiafgifter i sig selv er selektiv, og derpå beskæftiget sig med, om udelukkelsen af tjenesteydelsesområdet inden for rammerne af energigodtgørelsen medfører en selektivitet. Endvidere præciseres det i dommens præmis 36, at den østrigske foranstaltning, som Domstolen havde fuldt kendskab til, ikke udgør statsstøtte.
- (28) Foranstaltningen er ikke selektiv, da der tværtimod er tale om en generel økonomisk foranstaltning. Dette var også generaladvokatens opfattelse i sag C-143/99.
- (29) Foranstaltningen fordrejer ikke konkurrencevilkårene og påvirker ikke samhandelen.
- (30) Der findes også lignende foranstaltninger i andre medlemsstater. Desuden fastsætter direktivet om beskattning af energiprodukter ligeledes afgiftsned sættelser og -godtgørelser for virksomheder for at beskytte investeringer og arbejdspladser.

IV. BEMÆRKNINGER FRA ØSTRIG**Østrig betragter godtgørelsen af energiafgifter som en generel foranstaltning**

- (31) Ved brev af 4. juli 2003, som Kommissionen modtog den 4. juli 2003, bekræftede Østrig sin opfattelse, at godtgørelsen af energiafgifter er en generel foranstaltning. Med det andet præjudicielle spørgsmål fremførte den østrigske forfatningsdomstol også sit motiv, dvs. såfremt den oprindelige foranstaltning udgjorde statsstøtte, kunne forfatningsdomstolen ophæve begrænsningen til virksomheder, hvis hovedaktivitet består i produktion af materielle goder. Den østrigske forfatningsdomstol ønskede oplyst, om ophævelsen af begrænsningen medfører, at en ulovlig statsstøtte opstår eller udvides. EF-Domstolen var klar over dette, da det hedder i rapporten fra den refererende dommer, Wathelet, at forfatningsdomstolen går ud fra, at i tilfælde af en ophævelse af begrænsningen ... er en udvidelse af foranstaltningen til at omfatte alle virksomheder kun tilladt, hvis dette ikke udgør ny støtte, som skal anmeldes på forhånd. I modsat fald havde det andet præjudicielle spørgsmål været rent teoretisk og skulle have været afvist af EF-Domstolen.

Bemærkninger fra Jungbunzlauer GmbH

- (25) Jungbunzlauer GmbH har anført i sine bemærkninger, at godtgørelsen af energiafgifter ikke udgør støtte i form af en direkte kontant betaling fra staten. Den økonomiske byrde som følge af energibeskatningen bør ligge hos den endelige energiforbruger. Til opnåelse heraf har lovgiveren en række forskellige muligheder. For at forenkle administrationsudgifterne opkræves afgiften hos energileverandøren. Virksomhederne betaler afgiften sammen med energiprisen til energileverandøren, og dernæst godtgør staten dem det for meget erlagte beløb. På grundlag af denne struktur er Energieabgabenvergütungsgesetz blevet udformet som en godtgørelse. Lovgiveren kunne også have valgt at opkræve energiafgiften direkte hos den endelige forbruger. I dette tilfælde havde en godtgørelse ikke været nødvendig.

(32) Den østrigske forfatningsdomstol har derfor kun ophævet begrænsningen med hensyn til den oprindelige kreds af godtgørelsesberettigede og ikke hele Energieabgabevergütungsgesetz.

(33) På baggrund heraf kan det ikke argumenteres, at EF-Domstolen ikke har været informeret eller har været fejl-informeret om strukturen af den østrigske foranstaltning. Domstolen beskrev derimod den østrigske ordning korrekt i dommens præmis 7 og besvarede i præmis 36 det andet spørgsmål med, at »nationale foranstaltninger som dem, der omtvistes i hovedsagerne, ikke udgør statsstøtte«.

Østrig har bebudet en ændring af godtgørelsen af energiafgifter med tilbagevirkende kraft

(34) Ved brev af 5. december 2003 meddelte Østrig Kommissionen, at Finansministeriet vil foreslå det østrigske parlament med tilbagevirkende kraft at ændre godtgørelsen af energiafgifter på elektricitet og naturgas for begge grupper af virksomheder, der er omfattet.

(35) Virksomheder, som Energieabgabevergütungsgesetz ikke fandt anvendelse på indtil den 31. december 2001, får ret til en afgiftsgodtgørelse på 100 % for de afgifter, som overstiger 0,35 % af nettoværdien af deres produktion i 2002. I 2003 vil disse virksomheder betale 20 % af de nationale afgiftssatser på naturgas og elektricitet. Denne minimumsbelastning respekterer minimumsafgiftssatserne i »direktivet om energibeskatning«, som trådte i kraft den 1. januar 2004. Ifølge direktivet ligger minimumsafgiftssatsen i forhold til nationale afgifter på ca. 3,3 % for elektricitet og ca. 14 % for naturgas.

(36) Virksomheder, som Energieabgabevergütungsgesetz fandt anvendelse på inden den 31. december 2001, betaler i 2002 og 2003 120 % af minimumsafgiftssatserne for naturgas og elektricitet, som fastsat i bilag I, tabel C, i direktivet om energibeskatning (»120 %-bestemmelsen«).

Belastningen med 120 % af minimumsafgiftssatserne for naturgas og elektricitet svarer statistisk til den gennemsnitlige afgiftsbelastning for virksomheder i henhold til direktivet om energibeskatning, herunder beskatningen af elektricitet, naturgas og kul. 120 %-bestemmelsen vil føre til en yderligere afgiftsbelastning på ca. 10-15 % af det nuværende nettoafgiftsprovener. Den yderligere belastning er ikke så stor, da de fleste af de berørte virksomheder i henhold til de gældende regler allerede betaler

væsentligt mere end de 120 %. De virksomheder, for hvem 120 %-bestemmelsen medfører en forøgelse af afgiftsbelastningen, vil imidlertid i gennemsnit betale ca. 50 % mere end hidtil, nogle endog langt mere.

(37) Østrig meddelte Kommissionen, at alle løbende betalinger blev indstillet umiddelbart efter indledningen af den formelle undersøgelsesprocedure. Østrig kunne dog ikke oplyse antallet af virksomheder, som skal tilbagebetale en del af den allerede udbetalte godtgørelse, eller hvilke beløb der er tale om. Østrig bekræftede, at de gældende EU-referencesatser anvendes på alle tilbagebetalinger.

V. VURDERING AF STØTTEN

Vurdering med hensyn til 2002 og 2003

(38) Selv om den indledte procedure vedrører bestemmelserne i lov nr. 158/2002, som fandt anvendelse i 2002, finder Kommissionen det berettiget også at undersøge år 2003 uden at træffe en særskilt beslutning om at udvide den formelle undersøgelsesprocedure til at omfatte denne periode. Kommissionen fastslår, at lov nr. 71/2003 på ingen måde ændrer de bestemmelser, der blev indført ved lov nr. 158/2002. De bestemmelser, der var gældende i 2002 og 2003, er således identiske. Kommissionen finder derfor, at de interesserede parter havde mulighed for at udtale sig om alle aspekter, der er relevante for vurderingen af ordningen.

(39) Den tidsmæssige forlængelse blev gennemført af Østrig efter Kommissionens beslutning om at indlede den formelle undersøgelsesprocedure. Dette kan sammenlignes med den situation, hvor en medlemsstat ændrer bestemmelser, som er genstand for et traktatbrudssøgsmål, men med denne ændring ikke fjerner alle påståede overtrædelser, og situationer, som beskrevet i den begrundede udtalelse, vil blive opretholdt efter fremsendelsen af denne udtalelse. I sådanne tilfælde giver Domstolen Kommissionen mulighed for at videreføre proceduren og tilpasse sine konklusioner til de ændrede omstændigheder ⁽⁷⁾.

(40) I sit brev af 5. december 2003 henholdt Østrig sig udtrykkeligt til perioden fra den 1. januar 2002 og indtil den 31. december 2003 og udøvede således sin ret til kontradiktion med hensyn til hele perioden.

⁽⁷⁾ Se De Europæiske Fællesskabers Domstols dom af 17. november 1992, sag C-105/91, Kommissionen mod Grækenland, Sml. 1992 I, s. 5871; dom af 10. september 1996, sag C-11/95, Kommissionen mod Belgien, Sml. 1996 I, s. 4115; dom af 9. januar 1999, sag C-365/97, Kommissionen mod Italien, Sml. 1999 I, s. 7773, og dom af 4. februar 1988, sag 113/86, Kommissionen mod Italien, Sml. 1988, s. 607.

- (41) I praksis kunne også interesserede parter fremsætte bemærkninger til anvendelsen af ordningen i både 2002 og 2003. Den østrigske industrisammenslutning fremsendte ganske vist sine skriftlige bemærkninger til godtgørelsen af energiafgifter i 2002 den 12. august, dvs. inden offentliggørelsen af lov nr. 71/2003 om forlængelsen af godtgørelsen af energiafgifter. Efterfølgende var sammenslutningen repræsenteret på flere møder mellem Kommissionen og den østrigske regering og udtalte sig ved denne lejlighed også om år 2003. Dermed blev dens ret til kontradiktion respekteret.
- (42) I Jungbunzlauer GmbH's bemærkninger af 14. august 2003 beskrives virksomheden, og det konstateres, at oplysningerne »navnlig (også) gælder for 2002«. Virksomheden fremsatte bemærkninger til spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger støtte, og fremførte argumenter, som i det væsentlige er uafhængige af anvendelsesåret. Dermed blev retten til kontradiktion respekteret.
- (43) Marienhütte GmbH fremsatte bemærkninger til procedurans indledning den 18. august, dvs. også inden offentliggørelsen af lov nr. 71/2003. Bemærkningerne er ligeledes i det væsentlige uafhængige af, hvilket år bestemmelserne om godtgørelsen af energiafgifter blev anvendt. Kontradiktionsretten blev således respekteret.
- (44) Kommissionen har ikke modtaget forsinkede bemærkninger, og der er heller ikke anmodet om at fremsætte bemærkninger efter udløbet af den frist, der er fastsat i beslutningen om procedures indledning.

Statsstøtte

- (45) Efter en indgående undersøgelse når Kommissionen til den konklusion, at den omhandlede foranstaltning udgør statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1.
- (46) Selv om afgiftsgodtgørelsen teoretisk gælder for alle virksomheder, som når loftet på 0,35 % af nettoværdien af deres produktion, er den efter Kommissionens opfattelse i realiteten til gavn for virksomheder, som har et højt energiforbrug i forhold til nettoværdien af deres produktion, og er dermed selektiv.
- (47) Efter Kommissionens opfattelse har Domstolen i sag C-143/99 ikke taget stilling til alle aspekter ved den oprindelige godtgørelsesordning, men kun til dens begrænsning til virksomheder, hvis hovedaktivitet består i produktion af materielle goder. For besvarelsen af den østrigske forfatningsdomstols præjudicielle spørgsmål var det ikke nødvendigt, at Domstolen vurderede yderligere aspekter ved foranstaltningen. Spørgsmålene vedrørte ikke den østrigske ordning som helhed, men primært det begrænsede anvendelsesområde. Det kan ikke antages, at Domstolen alene af den grund, at der forelå mere omfattende oplysninger, implicit tog stilling til et spørgsmål, som ikke var forelagt den. Domstolen henholdt sig i sin dom generelt til »generelle foranstaltninger vedrørende godtgørelse af energiafgifter«. Havde Domstolen haft til hensigt at tage stilling til alle aspekter ved den østrigske foranstaltning, kan det antages, at dette var sket mere eksplicit.
- (48) Kommissionen er ikke enig i, at Domstolen ikke havde besvaret den østrigske forfatningsdomstols andet præjudicielle spørgsmål, hvis den ikke havde haft til hensigt at tage stilling til alle aspekter ved godtgørelsen af energiafgifter. Domstolen besvarede først den østrigske forfatningsdomstols andet præjudicielle spørgsmål. Dette spørgsmål vedrørte ikke den igangværende sag. Domstolen satte derfor åbenbart sit svar på det første spørgsmål vedrørende de konkrete omstændigheder ind i en mere generel sammenhæng og svarede på grundlag af fast retspraksis, at en statslig foranstaltning, som uden forskel er til fordel for alle virksomheder på det nationale område, ikke kan udgøre statsstøtte.
- (49) Fortilfælde viser, at en foranstaltning kan være selektiv i sin virkning, selv om den ifølge loven finder anvendelse på alle sektorer. Dette er kun eksempler på, hvordan der kan optræde en de facto-selektivitet. Det er korrekt, at den foranstaltning, undersøgelsen vedrører, ikke indeholder begrænsninger med hensyn til virksomhedsstørrelse, branche, aktivitet eller investeringsbeløb. Dog har loftet den virkning, at foranstaltningen i realiteten er rettet mod energiintensive virksomheder. Den østrigske industrisammenslutning har ganske vist gjort gældende, at også virksomheder med et lavt energiforbrug kan drage fordel af afgiftsgodtgørelsen, hvis de foretager store investeringer eller har store underskud, men dette argument er ikke uddybet nærmere. Derimod blev det som led i den formelle undersøgelsesprocedure på grundlag af eksempler på virksomheder i energiintensive sektorer påvist, hvilken virkning forskellige løsningsmuligheder har. Dette bekræftes også i bemærkningerne fra Marienhütte, hvori foranstaltningen udtrykkeligt betegnes som en korrektionsmekanisme for energiintensive virksomheder. Endvidere bemærker Kommissionen, at Østrig ikke har kommenteret den østrigske industrisammenslutnings argument. Østrig har navnlig ikke fremlagt oplysninger om, hvem der rent faktisk er omfattet, og heller ikke om, hvorvidt kredsen af virksomheder, som rent faktisk er omfattet, har ændret sig betydelig efter lovændringen. Kommissionen har derfor ikke fået forelagt oplysninger, hvoraf det kan sluttes, at virkningen af foranstaltningen er væsentligt forskellig i forhold til den foranstaltning, der var gældende inden den 1. januar 2002, som var begrænset til virksomheder, hvis hovedaktivitet bestod i produktion af materielle goder. Endvidere bemærker Kommissionen, at Østrig ligeledes beregnede 120 %-bestemmelsen på grundlag af et udvalg af ca. 240 energiintensive virksomheder og gjorde gældende, at der ikke forelå oplysninger om alle godtgørelsesberettigede virksomheder. Alt dette tyder absolut på, at foranstaltningen i realiteten er rettet mod energiintensive virksomheder.

- (50) Kommissionen er heller ikke enig med Jungbunzlauer GmbH i, at kriteriet om 0,35 % af nettoværdien af produktionen svarer til en maksimal afgiftsbelastning, og at et sådant loft ikke er relevant i støttemæssig henseende. Uden generelt at skulle undersøge sidstnævnte argument fastsætter kriteriet i dette tilfælde ingen generel maksimal afgiftsbelastning for alle virksomheder uden forskel. Normalt skal virksomheder betale de fulde afgiftssatser, med undtagelse af de virksomheder, der når et loft, som i realiteten er udformet således, at det kun finder anvendelse på energiintensive virksomheder. Ved at fastsætte objektive kriterier, nemlig et afgiftsloft for visse virksomheder — i det foreliggende tilfælde navnlig energiintensive virksomheder — medfører foranstaltningen en forskellige behandling. I den henseende adskiller den sig fra minimumsavgiftsbelastningen på 363 EUR, som Jungbunzlauer GmbH henviser til, og som i realiteten gælder for alle virksomheder uden forskel.
- (51) I beslutningen om procedures indledning nærede Kommissionen tvivl om, hvorvidt udvidelsen af anvendelsesområdet i realiteten ville ændre foranstaltningens virkninger. Kommissionen konstaterer, at hverken Østrig eller tredjeparterne har fremlagt oplysninger, som kan fjerne denne tvivl. Navnlig har Østrig ikke fremlagt tal, som påviser, at væsentligt flere virksomheder i alle sektorer drager fordel af det udvidede anvendelsesområde. Under alle omstændigheder er det store antal virksomheder, der er omfattet af en foranstaltning, ifølge Domstolens praksis ikke i sig selv bevis for, at foranstaltningen kan betragtes som en generel foranstaltning.
- (52) Kommissionen tager også i betragtning, at der i flere medlemsstater findes foranstaltninger med samme virkning, hvor der er ansøgt om godkendelse som statsstøtte, eller som undersøges af Kommissionen af egen drift⁽⁸⁾.
- (53) Kommissionen er af den opfattelse, at foranstaltningens selektivitet ikke kan begrundes gennem systemets karakter og logik, da dette ikke svarer til den systemimmanente styringslogik. Godtgørelsen udgør derimod en klar afvigelse fra afgiftssystemets generelle struktur og funktion. Endvidere bemærker Kommissionen, at en energiforbrug forfølger et dobbelt mål: For det første skal virksomheder tilskyndes til at træffe energibesparende foranstaltninger. Selv om de berørte virksomheder allerede i stort omfang gennemfører sådanne foranstaltninger for at nedbringe energiomkostningerne, kan det ikke siges, at energibeskatningen ikke har en yderligere styringseffekt. Energiforbruget er generelt teknologifølgende og derfor kun fastlagt på kort sigt. På lang sigt vil der formentlig kunne forventes yderligere effektivitetsgevinster på grundlag af den teknologiske udvikling og innovation. Kommissionen bemærker desuden, at Marienhütte GmbH ikke har begrundet den angiveligt manglende styringseffekt nærmere. For det andet opkræves afgiften, selv om energiforbruget på kort sigt ikke kan reduceres yderligere, for at tilvejebringe statsmidler til generelle formål, også i lyset af, at energiforbruget forårsager omkostninger for samfundet, som staten må afhjælpe. Derfor kan det ikke ligge i systemets karakter og logik, at energiintensive virksomheder, pr. definition forurenere, fritages for energiforbruget.
- (54) Kommissionen er ikke enig i Jungbunzlauer GmbH's opfattelse, at foranstaltningen ikke ville udgøre statsstøtte, hvis lovgiveren opkrævede afgiften hos den endelige forbruger. Forvaltningsstrukturen i forbindelse med foranstaltningen har i dette tilfælde ingen indflydelse på støttekarakteren. Selv hvis lovgiveren ville opkræve afgiften umiddelbart hos den endelige forbruger og formentlig ville indføre en forskellige behandling af forskellige kategorier af forbrugere, ville også denne differentiering udgøre en statsstøtte.
- (55) Alle andre kriterier for at udgøre statsstøtte som omhandlet i EF-traktatens artikel 87, stk. 1, er opfyldt. Foranstaltningen fritager virksomhederne for omkostninger, som de i modsat fald ville skulle afholde, og giver dem således en fordel. Foranstaltningen kan tilregnes staten og finansieres ved hjælp af statsmidler, da staten accepterer en reduktion af afgiftsprovenuet. Ved at afgiftsgodtgørelsen kun indrømmes visse virksomheder, begunstiger foranstaltningen disse i forhold til andre virksomheder, hvilket kan forbrejde konkurrencevilkårene. I det mindste nogle af de omfattede virksomheder er aktive i sektorer, hvor der findes samhandel mellem medlemsstater. Derfor kan foranstaltningen påvirke samhandelen. Det bemærkes afslutningsvis, at foranstaltningen udgør statsstøtte og skal betragtes som ny støtte, da den blev indført efter Østrigs tiltrædelse af Den Europæiske Union og ikke på noget tidspunkt er godkendt af Kommissionen.

Støttens forenelighed

- (56) Kommissionen har undersøgt støttens forenelighed på grundlag af EF-rammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse (herefter benævnt »rammebestemmelserne«). I beslutningen om procedures indledning var Kommissionen af den opfattelse, at det på daværende tidspunkt ikke så ud til, at andre undtagelser i EF-traktatens artikel 87, stk. 2 og 3, kunne finde anvendelse. Der er under den formelle undersøgelsesprocedure ikke fremkommet nogen nye elementer, som kunne fjerne de betænkeligheder, som Kommissionen havde givet udtryk for i beslutningen om procedures indledning. Kommissionen er derfor nået til følgende konklusion:

⁽⁸⁾ Se N 449/2001 — Tyskland, N 123/2000 — Det Forenede Kongerige, C 42/2003 — Sverige.

(57) Med hensyn til de virksomheder, som Energieabgabenvergütungsgesetz ikke fandt anvendelse på indtil den 31. december 2001, indførte ændringen ved lov nr. 158/2002 en ny undtagelse fra en eksisterende afgift. Ifølge punkt 51.2 i rammebestemmelserne kan bestemmelserne under punkt 51.1 finde anvendelse, hvis afgiften har en mærkbar positiv virkning på miljøbeskyttelsen og undtagelser er blevet nødvendige på grund af en betydelig ændring af de økonomiske vilkår, som stiller virksomhederne i en særlig vanskelig situation i konkurrencemæssig henseende. Østrig har ikke oplyst, om dette var tilfældet. Østrig har heller ikke forhøjet afgiften meget, således at punkt 52 i rammebestemmelserne ikke finder anvendelse. Under disse omstændigheder kan en medlemsstat kun indrømme afgiftsfritagelser i overensstemmelse med punkt 53, andet afsnit, som henviser til punkt 45 og 46 i rammebestemmelsernes. I henhold hertil kan der ydes driftsstøtte i indtil fem år, hvis intensiteten er begrænset til 50 % af meromkostningerne, eller de nedsættes degressivt over en periode på fem år. Den østrigske lov begrænser hverken afgiftsgodtgørelsen til 50 % af meromkostningerne eller kræver en progressiv nedsættelse.

(58) Med hensyn til de virksomheder, som Energieabgabenvergütungsgesetz fandt anvendelse på allerede inden den 31. december 2001, forbliver godtgørelsesordningen uændret. I den henseende indeholder foranstaltningen en fritagelse for en eksisterende afgift, som blev vedtaget ved dens indførelse. Den falder derfor ind under punkt 51.2 i rammebestemmelserne, som henviser til forenelighedskriterierne i punkt 51.1. I denne sidstnævnte bestemmelse er det tilsyneladende kun punkt 51.1, litra b), andet led, der finder anvendelse. I henhold hertil skal virksomhederne betale en betydelig del af den nationale afgift. For den periode, undersøgelsen omfatter, har Østrig ikke fremlagt oplysninger, som vil gøre det muligt at fastsætte den faktiske del af afgiften, som de berørte virksomheder skal betale. Derfor kan Kommissionen ikke konkludere, at virksomhederne betaler en betydelig del af den nationale afgift.

(59) På baggrund af ovenstående når Kommissionen til den konklusion, at Energieabgabenvergütungsgesetz 1996, som uden yderligere ændringer blev forlænget indtil den 31. december 2003 ved artikel 6 i lov nr. 158/2002, ikke opfylder kravene i rammebestemmelserne og er uforenelig med fællesmarkedet.

Forenelighed med hensyn til den bebudede ændring af støtten ⁽⁹⁾

(60) Med hensyn til de virksomheder, som Energieabgabenvergütungsgesetz ikke fandt anvendelse på indtil den

31. december 2001, er foranstaltningen i den af Østrig lovede ændring forenelig med punkt 53 og 45 i rammebestemmelserne. Støtten udgør 100 % af meromkostningerne det første år og reduceres det andet år til 80 %. Den nedsættes således lineært i den periode, undersøgelsen omfatter. Desuden er Kommissionen af den opfattelse, at nedsættelsen det andet år giver de omfattede virksomheder en afgiftssats, som stadig ligger over det loft, der kræves fra 2004 ifølge direktivet om energibeskatning.

(61) Med hensyn til de virksomheder, som Energieabgabenvergütungsgesetz fandt anvendelse på indtil den 31. december 2001, er støtten efter Kommissionens opfattelse forenelig med punkt 51.1, litra b), andet led, i rammebestemmelserne. I henhold til punkt 51.1, litra b), andet led, skal modtagervirksomhederne betale en betydelig del af den nationale afgift. Grunden hertil er, at virksomhederne skal tilskyndes til at forbedre deres indsats på miljøområdet. Dette fremgår af ordlyden af punkt 51.1, litra b), første led, hvorefter en harmoniseret afgift kan nedsættes, hvis det af virksomhederne betalte beløb er højere end EF-minimumsbeløbet, »så niveauet tilskynder virksomhederne til at arbejde for en forbedring af miljøbeskyttelsen«. I den periode, undersøgelsen omfatter, var den østrigske energiafgift en national afgift; fra 1. januar 2004 indføres med direktivet om energibeskatning en harmoniseret beskatning, som fastsætter minimumsafgiftssatser for brugen af energiprodukter, der beskattes og godtgøres i henhold til de østrigske energiafgiftslove. Direktivet om energibeskatning tager udtrykkeligt højde for miljøbeskyttelsesmålene (se navnlig betragtning 3, 6, 7 og 12). Kommissionen mener derfor, at overholdelsen af minimumsafgiftssatserne i direktivet om energibeskatning tilskynder virksomhederne til at forbedre miljøbeskyttelsen. Overholdelsen af minimumsafgiftssatserne kan derfor også betragtes som en betydelig del af den nationale afgift, som det kræves i punkt 51.1, litra b), andet led i rammebestemmelserne. Østrig fastsætter minimumsafgiftsbelastningen for virksomhederne således, at minimumsafgiftssatserne ikke kun overholdes for naturgas og elektricitet, men også for kul, som ikke hidtil er blevet pålagt energiafgift i Østrig. Dermed sikrer Østrig, at minimumsafgiftsbelastningen i 2002 og 2003 svarer til afgiftsniveauet, og at der også tages hensyn til den miljøeffekt, som generelt mindst kræves i direktivet.

Berettiget forventning

(62) Når ulovlig tildelt statsstøtte betragtes som værende uforenelig med fællesmarkedet, skal den kræves tilbagebetalt fra støttemodtageren. Efter tilbagebetalingen af støtten skal den konkurrencesituation, der var gældende før tildelingen, så vidt muligt genoprettes. Af artikel 14, stk. 1, i Rådets forordning (EF) nr. 659/1999 af

⁽⁹⁾ Kommissionen bemærker, at disse ændringer endnu ikke er trådt i kraft.

22. marts 1999 om fastlæggelse af regler for anvendelsen af EF-traktatens artikel 93⁽¹⁰⁾ fremgår imidlertid følgende: »Kommissionen kræver ikke tilbagebetaling af støtten, hvis det vil være i modstrid med et generelt princip i fællesskabslovgivningen«. Det fremgår af EF-Domstolens praksis og Kommissionens egen beslutningspraksis, at et krav om tilbagebetaling af støtten ville krænke et generelt princip i fællesskabslovgivningen, når støttemodtageren som følge af Kommissionens foranstaltninger har en berettiget forventning om, at støtten er i overensstemmelse med fællesskabsreglerne.

- (63) En medlemsstat skal sørge for, at nationale foranstaltninger er i overensstemmelse med Fællesskabets konkurrenceregler for at undgå konkurrencefordrejninger, og at støtteforanstaltninger anmeldes til Kommissionen i henhold til EF-traktatens artikel 88, stk. 3, og først gennemføres, når de er blevet undersøgt. Principielt kan virksomheder ikke have berettigede forventninger til ulovlig støtte. Hvis virksomheder med held kunne støtte sig på en national lov, der endog er vedtaget i god tro, men som ikke er i overensstemmelse med støttere reglerne og derfor fordrejer konkurrencevilkårene, vil målet om en statsstøttekontrol i EF ikke kunne nås.

- (64) I sin dom i sagen Van den Bergh en Jurgens⁽¹¹⁾ fastslog Domstolen:

»Det fremgår af Domstolens faste praksis, at adgangen til at påberåbe sig princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning står åben for enhver erhvervsdrivende i forbindelse med begrundede forventninger, som en institution har givet anledning til. Når forudseende og påpasselige erhvervsdrivende kan påregne gennemførelsen af en fællesskabsforanstaltning, der kan påvirke deres interesser, kan de imidlertid ikke påberåbe sig et sådant princip, når foranstaltningen gennemføres«.

- (65) Østrig har ikke over for Kommissionen fremført noget argument om berettiget forventning hos støttemodtagerne. Det følger imidlertid af Domstolens praksis, at Kommissionen skal tage højde for særlige forhold, der ifølge artikel 14, stk. 1, i forordning (EF) nr. 659/1999 kan betyde, at den ikke kræver tilbagebetaling af ulovlig udbetalt støtte, hvis en sådan tilbagebetaling vil være i modstrid med et generelt princip i fællesskabslovgivningen, som f.eks. hensynet til støttemodtagernes berettigede forventning.

- (66) I dette tilfælde tager Kommissionen på den ene side til efterretning, at den foreliggende nationale foranstaltning

var forbundet med en betydelig byrde for østrigske virksomheder af hensyn til miljøbeskyttelsen. En sådan byrde havde navnlig for de energiintensive virksomheder været en tung byrde uden den afgiftsgodtgørelse, der er undersøgt i denne beslutning. Da den nationale foranstaltning blev udformet, fandtes der ingen fast praksis for den retlige vurdering med hensyn til undtagelser eller reduktioner af sådanne afgifter, som formelt finder anvendelse på forskellige erhvervsgrene, men alligevel er selektive, da de medfører en egentlig, faktisk og specifik fordel for visse sektorer. På den anden side kan man forestille sig i det foreliggende tilfælde, at ordlyden af Domstolens svar på det andet spørgsmål i Adria-Wien-dommen kunne have medført, at nogle støttemodtagere i god tro antog, at de anfægtede nationale foranstaltninger, der var forelagt en national domstol, ville ophøre med at være selektive og derfor ikke længere udgøre statsstøtte, såfremt de blev udvidet til også at gælde for andre sektorer end produktionen af materielle goder. På baggrund af alle disse betragtninger når Kommissionen til den konklusion, at en tilbagesøgning i det foreliggende tilfælde vil være i modstrid med princippet om beskyttelsen af den berettigede forventning. I overensstemmelse med artikel 14 i forordning nr. 659/1999 beslutter Kommissionen derfor, at der ikke bør kræves tilbagebetaling.

Støtte til den primære landbrugsproduktion

- (67) Godtgørelsesordningen gælder for land- og skovbruget på samme betingelser som for de andre begunstigede sektorer. Rammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse finder ikke anvendelse på landbruget. Ved vurderingen af tværsektorielle støtteforanstaltninger i forbindelse med energiafgifter⁽¹²⁾ har Kommissionen imidlertid overvejet at ligestille landbrug og skovbrug med andre sektorer, med forbehold af de generelle retningslinjer for miljøstøtte. Ovenstående gælder derfor også for vurderingen af støtte til landbruget.

VI. KONKLUSION

- (68) Kommissionen konkluderer, at Østrig i strid med EF-traktatens artikel 88, stk. 3, ulovligt har gennemført Energieabgabenvergütungsgesetz 1996 som ændret ved lov nr. 158/2002, der blev forlænget uændret indtil den 31. december 2003.
- (69) Med hensyn til de virksomheder, som Energieabgabenvergütungsgesetz ikke fandt anvendelse på indtil den 31. december 2001, er støtteordningen uforenelig med rammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse, navnlig punkt 52 og 45, samt øvrige undtagelsesbestemmelser i EF-traktatens artikel 87, stk. 2 og 3.

⁽¹⁰⁾ EFT L 83 af 27.3.1999, s. 1.

⁽¹¹⁾ Domstolens dom af 11. marts 1987, sag 265/85, Van den Bergh en Jurgens BV mod Kommissionen, Sml. 1987, s. 1155, præmis 44.

⁽¹²⁾ Se navnlig Kommissionens beslutninger vedrørende den tyske miljøafgift, NN 47/99 (EFT C 166 af 12.6.1999), og i støttesag N575/A/99 (EFT C 322 af 11.11.2000).

- (70) Med hensyn til virksomheder, som Energieabgabenvergütungsgesetz fandt anvendelse på allerede inden den 31. december 2001, er støtteordningen uforenelig med rammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse, navnlig punkt 51.1, litra b), andet led, samt øvrige undtagelsesbestemmelser i EF-traktatens artikel 87, stk. 2 og 3. Da der ikke kan anføres andre grundlag for ordningens forenelighed, er den uforenelig med fællesmarkedet.
- (71) Under hensyntagen til de særlige omstændigheder i den foreliggende sag og i overensstemmelse med artikel 14 i forordning (EF) nr. 659/1999 vil der dog ikke blive krævet tilbagebetaling.
- (72) Kommissionen tager til efterretning, at den østrigske regering har afgivet tilsagn om at ændre godtgørelsen af energiafgifter med tilbagevirkende kraft. Kommissionen anser de ovenfor beskrevne ændringer for at være forenelige med rammebestemmelserne for statsstøtte til miljøbeskyttelse, navnlig punkt 52 sammenholdt med punkt 45 og punkt 51.1, litra b), andet led —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Den afgiftsgodtgørelse, som Østrig indrømmede i 2002 i henhold til den ved lov nr. 158/2002 ændrede Energieabgabenvergütungsgesetz 1996 og forlængede uændret indtil den 31.

december 2003, udgør ulovlig statsstøtte, der er uforenelig med fællesmarkedet.

Artikel 2

Østrig ophæver den i artikel 1 nævnte støtteordning, såfremt den fortsat har virkninger.

Artikel 3

Østrig træffer alle nødvendige foranstaltninger for at tilpasse foranstaltningen med tilbagevirkende kraft, således som de østrigske myndigheder har afgivet tilsagn om i brev af 5. december 2003.

Artikel 4

Østrig underretter senest to måneder efter meddelelsen af denne beslutning Kommissionen om, hvilke foranstaltninger der er truffet for at efterkomme beslutningen.

Artikel 5

Denne beslutning er rettet til Republikken Østrig.

Udfærdiget i Bruxelles, den 9. marts 2004.

På Kommissionens vegne

Mario MONTI

Medlem af Kommissionen

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 9. december 2004

om en procedure i henhold til EF-traktatens artikel 81 og EØS-aftalens artikel 53 (Sag C.37.533 — Kolinklorid)

(meddelt under nummer K(2004) 4717)

(Kun den engelske, den franske og den tyske udgave er autentiske)

(EØS-relevant tekst)

(2005/566/EF)

Den 9. december 2004 vedtog Kommissionen en beslutning om en procedure efter EF-traktatens artikel 81 og EØS-aftalens artikel 53. I overensstemmelse med artikel 30 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003 ⁽¹⁾ offentliggør Kommissionen hermed parternes navne og beslutningens hovedindhold, herunder de pålagte sanktioner, dog således at virksomhedernes berettigede interesse i, at deres forretningshemmeligheder beskyttes er sikret. En ikke-fortrolig udgave af hele beslutningen findes på de autentiske sprog og på Kommissionens arbejdsprog på netstedet for Generaldirektoratet for Konkurrence på følgende adresse: http://europa.eu.int/comm/competition/index_da.html

I. OVERTRÆDELSEN I KORTE TRÆK

1. Indledning

- (1) Denne beslutning er rettet til Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Nederland BV, Akzo Nobel Chemical Internationals BV, Akzo Nobel Chemicals BV og Akzo Nobel Functional Chemicals BV in solidum (herefter kaldet »Akzo Nobel«), BASF AG (herefter kaldet »BASF«), Bioproducts Incorporated (herefter kaldet »Bioproducts«), Chinook Group Limited Partnership og Chinook Group Limited in solidum (herefter kaldet »Chinook«), DuCoa LP (herefter kaldet »DuCoa«) og UCB SA (herefter kaldet »UCB«).
- (2) Virksomhederne deltog i en enkelt vedvarende overtrædelse af artikel 81, stk. 1, i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab (herefter kaldet »EF-traktaten« eller »traktaten«) og fra den 1. januar 1994 artikel 53, stk. 1, i aftalen om Det Europæiske Økonomiske Samarbejdsområde (herefter kaldet »EØS-aftalen«), der omfatter hele EØS-området.
- (3) Kommissionen indledte en undersøgelse af hele kolinkloridindustrien efter i april 1999 at have modtaget en anmodning om anvendelse af samarbejdsmeddelelsen fra den amerikanske leverandør Bioproducts. Undersøgelsen dækkede perioden fra 1992 til slutningen af 1998 (herefter kaldet »undersøglesperioden«).

2. Markedet for kolinklorid

- (4) Kolinklorid tilhører gruppen af vandopløselige B-vitaminer (B4-vitamin). Det bruges væsentligst i dyrefoder som et traditionelt fodertilskud, navnlig til fjerkræ og svin, for at fremme væksten, reducere dødeligheden, øge fodereffektiviteten, øge ægproduktionen og forbedre kødkvaliteten.
- (5) Ved starten af undersøgelsesperioden blev kolinklorid hovedsagelig produceret i Europa og Nordamerika (USA og Canada), men der blev også produceret kolinklorid i Kina, Indien, Japan, Korea og Taiwan. De nordamerikanske producenter eksporterede til Mellem- og Sydamerika, Europa, Fjernøsten og Sydøstasien. De europæiske producenter begyndte at eksportere til Mellem- og Sydamerika, Afrika, Sydøstasien og Fjernøsten. De europæiske og nordamerikanske producenter havde også produktionsanlæg i forskellige områder i verden og udvidede den lokale produktion for at nedbringe transport- og lageromkostninger og styrke deres stilling på de lokale markeder. Bl.a. anlagde BASF produktionsfaciliteter i Mexico, Brasilien og Thailand, Akzo Nobel og UCB i Kina, DuCoa i Mexico og Chinook i Singapore.
- (6) Størrelsen af det verdensomspændende marked for kolinklorid blev anslået til 183,7 mio. EUR i 1997 i overtrædelsens sidste hele år, heraf 52,6 mio. EUR i EØS-området. I undersøgelsesperioden kontrollerede de implicerede producenter over 80 % af verdensmarkedet. De implicerede europæiske producenter kontrollerede næsten 80 % af markedet i EØS-området.

⁽¹⁾ EFT L 1 af 4.1.2003, s. 1. Ændret ved forordning (EF) nr. 411/2004 (EUT L 68 af 6.3.2004, s. 1).

3. Beskrivelse af kartellet

- (7) Hvad angår EØS-området, virkede kolinkloridkartellet på to forskellige men tæt forbundne niveauer, nemlig det globale og det europæiske niveau. På det globale niveau deltog alle de producenter, der indgik i undersøgelsen, i konkurrencebegrænsende aktiviteter i EØS-området i perioden fra juni 1992 til april 1994. Disse aktiviteter omfattede fastsættelse og forhøjelse af priserne på verdensmarkedet, opdeling af verdensmarkedet, kontrol med distributører og forarbejdere og udveksling af kommercielt følsomme oplysninger.
- (8) De nordamerikanske producenter deltog ikke i en række yderligere konkurrencebegrænsende møder udelukkende med deltagelse af europæiske producenter med henblik på at samordne deres adfærd på det europæiske marked. Disse møder fandt sted i perioden mellem marts 1994 og oktober 1998. Aktiviteterne omfattede fastsættelse og forhøjelse af priserne (både i hele EØS-området, på bestemte nationale markeder og for individuelle kunder), fordeling af individuelle kunder blandt de deltagende virksomheder, tildeling af markedsandele på hele EØS-markedet, kontrol med distributører og forarbejdere og udveksling af kommercielt følsomme oplysninger.
- (9) Kommissionen fandt, at aftalerne på globalt og europæisk niveau sammen indgik i en overordnet aftale, der fastlagde rammerne for kartelmedlemmernes aktiviteter i EØS-området og begrænsede deres individuelle kommercielle adfærd med henblik på at nå et fælles konkurrencebegrænsende, økonomisk mål, nemlig forvridning af de normale konkurrencevilkår på EØS-markedet for kolinklorid. De nordamerikanske producenter deltog i aftalen i en vis periode (fra oktober 1992 til april 1994, en periode på et år og seks måneder), og de europæiske producenter i hele perioden (fra oktober 1992 til september 1998, en periode på fem år og elleve måneder).

II: BØDER

1. Forældelsesfrist

- (10) De nordamerikanske producenter bragte deres deltagelse i overtrædelsen til ophør efter det verdensomspændende møde, der fandt sted fra den 14. til den 20. april 1994. Kommissionens første skridt til at undersøge overtrædelsen blev taget den 26. maj 1999. Da dette skridt blev taget mere end fem år efter, at de nordamerikanske producenter havde bragt deres deltagelse i overtrædelsen til ophør⁽¹⁾, kan de nordamerikanske producenter Bioproducts, Chinook og DuCoa ikke pålægges bøder.

2. Grundbeløb

Overtrædelsens grovhed

- (11) Overtrædelsen i denne sag bestod hovedsagelig af en hemmelig, ulovlig samordning blandt karteldeltagerne om prisfastsættelse i EØS-området samt opdeling af markedet og samordnet praksis over for konkurrenter. Sådanne horisontale restriktioner er i sig selv en af de groveste overtrædelser af traktatens artikel 81, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 53, stk. 1. Når der tages højde for den begåede overtrædelse og det forhold, at den omfattede hele fællesmarkedet og hele EØS-området efter oprettelsen, mener Kommissionen, at Akzo Nobel, BASF og UCB har begået en meget alvorlig overtrædelse af traktatens artikel 81, stk. 1, og EØS-aftalens artikel 53, stk. 1. Kommissionen mener, at disse faktorer er af en sådan karakter, at overtrædelsen må karakteriseres som meget alvorlig, selv om den faktiske virkning af overtrædelsen ikke kan måles.

Særbehandling

- (12) I kategorien af meget alvorlige overtrædelser er det ved pålæggelsen af bøder muligt at særbehandle virksomhederne for at tage højde for overtræderens faktiske økonomiske mulighed for alvorligt at skade konkurrencen. Da overtrædelsen startede på globalt plan med deltagelse af nordamerikanske virksomheder, der bl.a. enedes om at trække sig tilbage fra det europæiske marked, finder Kommissionen det i denne sag hensigtsmæssigt at anvende de deltagende virksomheders globale markedsandele ved fastsættelsen af deres respektive vægt. Chinook var den største markedsoperatør i verden med en markedsandel på 19,3 %. Virksomheden placeres derfor i første kategori. DuCoa med en markedsandel på 16,3 % placeres i anden kategori. UCB, Bioproducts og Akzo Nobel med markedsandele på henholdsvis 13,4 %, 12,2 % og 12,0 % placeres i tredje kategori. Endelig placeres BASF, der har en markedsandel på 9,1 %, i fjerde kategori.

Tilstrækkelig afskrækkende virkning

- (13) I kategorien af meget alvorlige overtrædelser er det ved pålæggelsen af bøder også muligt at sikre, at de får en tilstrækkelig afskrækkende virkning for at tage højde for de deltagende virksomheders størrelse. I den henseende bemærker Kommissionen, at UCB's omsætning i det sidste regnskabsår før denne beslutning var på 3 mia. EUR, Akzo Nobels var på 13 mia. og BASF's på 33,4 mia. Kommissionen finder det derfor passende at gange bøden til Akzo Nobel med en faktor på 1,5 og BASF's bøde med en faktor på 2.

⁽¹⁾ Se artikel 1 i Rådets forordning (EØF) nr. 2988/74 (EFT L 319 af 29.11.1974, s. 1) og artikel 25 i Rådets forordning (EF) nr. 1/2003.

Varighed

- (14) Akzo Nobel NV sammen med Akzo Nobel Nederland BV, Akzo Nobel Chemicals International BV, Akzo Nobel Chemicals BV og Akzo Nobel Functional Chemicals BV, BASF AG og UCB SA deltog i overtrædelsen mindst fra den 13. oktober 1992 til den 30. september 1998, en periode på fem år og elleve måneder.

3. Skærpende omstændigheder*Gentagne overtrædelser*

- (15) På tidspunktet for overtrædelsen havde Kommissionen allerede truffet forbudsbeslutning 69/243/EF⁽¹⁾ og 94/599/EF⁽²⁾ vedrørende BASF på grund af kartelaktiviteter. Det forhold, at BASF gentog samme praksis, dog i en anden sektor end den, hvor virksomheden tidligere var blevet pålagt bøder, viser, at de første bøder ikke fik BASF til at ændre praksis. Kommissionen mener, dette udgør en skærpende omstændighed. Denne skærpende omstændighed begrundes en forhøjelse af grundbeløbet for bøden til BASF. Kommissionen forhøjer normalt bøden med 50 % i gentagelsestilfælde.

4. Formildende omstændigheder*Hurtigt ophør af overtrædelsen*

- (16) BASF og UCB kræver en nedsættelse, fordi de hurtigt bragte overtrædelsen til ophør. Karteldannelser er i sig selv en meget alvorlig overtrædelse af konkurrencereglerne. Deltagerne i disse overtrædelser er normalt fuldt ud klar over, at de er involveret i ulovlige aktiviteter. I sådanne tilfælde af åbenlys ulovlig adfærd mener Kommissionen ikke, at det forhold, at en virksomhed bringer en sådan praksis til ophør, før Kommissionens griber ind, fortjener en særlig belønning, ud over at overtrædelsesperioden bliver kortere, end den ellers ville have været.

Ikke-gennemførelse

- (17) Akzo Nobel, BASF og UCB påstår, at overtrædelsen eller elementer af overtrædelsen ikke — eller ikke fuldt ud — blev gennemført i praksis. Kommissionen mener, at aftalerne — i det omfang de vedrørte EØS-markedet — i hvert fald blev gennemført af de europæiske producenter. De blev bl.a. gennemført med hensyn til nøgleelementerne priser og tildeling af kunder i Europa og kontrol

med forarbejdere, selv om en sådan gennemførelse eventuelt ikke i fuldt omfang fik en faktisk virkning på markedet på grund af fortsat konkurrence på det pågældende marked. Ingen af de tre omhandlede producenter har vist tegn på, at de ønskede og iværksatte handlinger for bevidst at afholde sig fra at gennemføre de aftaler, de indgik med hensyn til EØS-området i den periode, de havde tilsluttet sig dem.

Undersøgelsens varighed

- (18) BASF hævder, at virksomheden bør indrømmes en nedsættelse på grund af undersøgelsens lange varighed. Kommissionen bemærker, at der normalt ikke er noget krav om, at Kommissionen skal nedsætte bøderne på grund af undersøgelsens varighed. Den normale forældelsesfrist ifølge artikel 25 i forordning (EF) nr. 1/2003 finder ikke anvendelse her. Ifølge stk. 5 i samme artikel udløber forældelsesfristen senest den dag, hvor der er forløbet en periode svarende til den dobbelte forældelsesfrist, uden at Kommissionen har pålagt en bøde eller tvangsbøde. Denne periode er langt fra udløbet i denne sag.

Krisesituation

- (19) BASF anfører, at bøden bør nedsættes på grund af den påståede krisesituation for kolinkloridindustrien. Kommissionen bemærker, at det forhold, at en virksomhed ikke har overskud på en bestemt kommerciel aktivitet, ikke berettiger den til at indgå hemmelige aftaler med konkurrenter for at bedrage kunder og andre konkurrenter. Generelt er karteldannelse ikke en risiko, når virksomheder har store overskud, men netop når en sektor har problemer.

Disciplinære foranstaltninger og program for overholdelse af konkurrencereglerne

- (20) BASF hævder, at virksomheden burde omfattes af en bødenedsættelse, da man har truffet disciplinære foranstaltninger over for de ansatte, der var involveret i overtrædelsen, og da man har indført et program for overholdelse af konkurrencereglerne. Kommissionen er tilfreds med, at virksomheder træffer foranstaltninger for at undgå karteldannelser i fremtiden, men sådanne foranstaltninger ændrer ikke ved denne overtrædelse og nødvendigheden af at vedtage passende sanktioner i denne beslutning.

⁽¹⁾ EFT L 195 af 7.8.1969, s. 11.

⁽²⁾ EFT L 239 af 14.9.1994, s. 14.

Samarbejde uden for samarbejdsmeddelelsen fra 1996

- (21) UCB var den første virksomhed, der frivilligt informerede Kommissionen om, at de europæiske producenter ud over møderne på globalt niveau indbyrdes også havde afholdt en række møder på europæisk niveau. Det bevismateriale, som UCB frivilligt indleverede om disse møder, gav Kommissionen mulighed for at fastsætte overtrædelsens varighed til fem år og elleve måneder. Hvis Kommissionen kun havde haft oplysninger om aftalerne på globalt niveau, ville overtrædelsens varighed have været et år og elleve måneder. For at belønne UCB for at have gjort opmærksom på den længere varighed finder Kommissionen det passende at indrømme UCB en bødenedsættelse på grund af formildende omstændigheder svarende til 25,8 % af grundbeløbet. Denne nedsættelse svarer til forhøjelsen på 40 % af grundbeløbet som følge af overtrædelsens varighed på fem år og elleve måneder i stedet for et år og seks måneder.

5. Anvendelse af samarbejdsmeddelelsen fra 1996

Væsentlig bødenedsættelse (»Afsnit D«: nedsættelse på mellem 10 % og 50 %)

- (22) Akzo Nobel, BASF og UCB samarbejdede alle med Kommissionen i de forskellige undersøgelsesfaser for at nyde godt af den favorable behandling ifølge samarbejdsmeddelelsen fra 1996, der finder anvendelse i denne sag ⁽¹⁾.

BASF

- (23) BASF var den tredje virksomhed, der frivilligt fremkom med bevismateriale om de globale aftaler. Da BASF fremlagde sit bevismateriale, var Kommissionen allerede i besiddelse af bevismateriale om disse aftaler, som Chinook og Bioproducts havde indleveret. Uanset værdien af Chinooks bevismateriale, udgjorde Bioproducts bevismateriale i sig selv helt klart afgørende bevismateriale om kartellets eksistens ifølge afsnit B i samarbejdsmeddelelsen fra 1996. Da BASF indgav materiale, var det derfor ikke den første virksomhed, der forsynede Kommissionen med afgørende bevismateriale for kartellets eksistens. Afsnit B og C i samarbejdsmeddelelsen fra 1996 finder derfor ikke anvendelse på BASF og heller ikke på de to andre europæiske producenter.
- (24) Med hensyn til substansen kan det bevismateriale, BASF indgav, og som udelukkende omhandlede globale aftaler, siges at have bidraget væsentligt til at fastslå overtrædelsens eksistens, jf. afsnit D i samarbejdsmeddelelsen fra

1996, hvilket giver mulighed for en nedsættelse på mellem 10 % og 50 %. Men værdien af oplysningerne var forholdsvis begrænset på grund af det omfattende bevismateriale om globale aftaler, der allerede var i Kommissionens besiddelse.

- (25) Efter at have modtaget klagepunktsmeddelelsen meddelte BASF Kommissionen, at virksomheden i det væsentlige ikke ville bestride de oplysninger, der lå til grund for Kommissionens påstande, bortset fra visse faktuelle rettelser som Kommissionen har accepteret.
- (26) I betragtning af ovennævnte forskellige samarbejdstiltag mener Kommissionen, at BASF kan indrømmes en nedsættelse på 20 % af den bøde, virksomheden normalt ville blive pålagt.

UCB

- (27) UCB oplyste frivilligt Kommissionen om ni europæiske kartelmøder fra marts 1994 til oktober 1998. Virksomheden angav deltagerne og gav en kort generel beskrivelse af mødernes indhold. Virksomheden indgav ligeledes rapporter fra de første to af disse kartelmøder, der fandt sted i 1994. Da UCB indgav disse oplysninger, var Kommissionen ikke bekendt med møderne på europæisk niveau. Sammen udgjorde dette bevismateriale et væsentligt bidrag til at fastslå overtrædelsen, selv om der ikke forelå skriftligt bevismateriale for perioden fra 1995-1998.
- (28) Efter at have modtaget klagepunktsmeddelelsen meddelte UCB Kommissionen, at virksomheden i det væsentlige ikke ville bestride de oplysninger, der lå til grund for Kommissionens påstande, bortset fra visse faktuelle rettelser som Kommissionen har accepteret. Samtidig påstod UCB, at selv om virksomheden deltog i en række møder på globalt niveau, indgik UCB aldrig i en aftale på globalt niveau. Kommissionen har i beslutningen afvist denne påstand som ubegrundet. Da UCB efter at have modtaget klagepunktsmeddelelsen faktisk bestred et væsentligt element i de oplysninger, som Kommissionen havde baseret sine påstande på, har virksomheden intet krav på en bødenedsættelse for ikke at have bestridt den sagsfremstilling, som Kommissionen baserer sin påstand på.

⁽¹⁾ Ifølge punkt 28 i samarbejdsmeddelelsen fra 14. februar 2002 erstatter denne meddelelse 1996-meddelelsen for så vidt angår alle sager, hvor der ikke er nogen virksomheder, der har henvendt sig til Kommissionen for at nyde godt af den favorable behandling, der er omhandlet i meddelelsen. Da flere virksomheder i denne sag anmodede Kommissionen om at blive omfattet af samarbejdsmeddelelsen inden den 14. februar 2002, finder samarbejdsmeddelelsen fra 1996 anvendelse.

- (29) I betragtning af ovennævnte forskellige samarbejdstiltag mener Kommissionen, at UCB kan indrømmes en nedsættelse på 30 % af den bøde, virksomheden normalt ville blive pålagt.

Akzo Nobel

- (30) I januar 2002 indleverede Akzo Nobel frivilligt en rapport om europæiske aftaler. Rapporten indeholdt en detaljeret beskrivelse af indholdet af de europæiske aftaler, herunder betydelige oplysninger, som UCB ikke havde givet. Det forhold, at Akzo Nobel indgav denne rapport to et halvt år efter, at UCB havde oplyst om aftalerne, bør imidlertid indgå i overvejelserne om nedsættelsen ifølge samarbejdsmeddelelsen.
- (31) Efter at have modtaget klagepunktsmeddelelsen meddelte Akzo Nobel Kommissionen, at virksomheden i det væsentlige ikke ville bestride de oplysninger, der lå til grund for Kommissionens påstande, bortset fra visse faktuelle rettelser, som Kommissionen har accepteret.
- (32) I betragtning af ovennævnte forskellige samarbejdstiltag mener Kommissionen, at Akzo Nobel kan indrømmes en nedsættelse på 30 % af den bøde, virksomheden normalt ville blive pålagt. Denne vurdering tager på den ene side højde for, at Akzo Nobels rapport om de europæiske aftaler stort set havde samme værdi for Kommissionen som de oplysninger og det bevismateriale, UCB tidligere havde indgivet, men at oplysningerne kom to et halvt år senere, og på den anden side at Akzo Nobel — i modsætning til UCB — ikke bestred den sagsfremstilling, som Kommissionen baserede sine påstande på. Begge virksomheder fortjener derfor den samme procentvise nedsættelse.

6. Beslutning

- (33) Følgende virksomheder overtrådte traktatens artikel 81, stk. 1, og — fra den 1. januar 1994 — EØS-aftalens artikel 53, stk. 1, ved i de anførte perioder at have deltaget i en række aftaler og former for samordnet praksis bestående af prisfastsættelse, opdeling af markedet og aftalte foranstaltninger mod konkurrenter i kolinkloridindustrien i EØS-området:

- a) Akzo Nobel NV sammen med Akzo Nobel Nederland BV, Akzo Nobel Chemicals International BV, Akzo Nobel Chemicals BV og Akzo Nobel Functional

Chemicals BV fra den 13. oktober 1992 til den 30. september 1998

- b) BASF AG fra den 13. oktober 1992 til den 30. september 1998
- c) Bioproducts Incorporated fra den 13. oktober 1992 til den 14. april 1994
- d) Chinook Group Limited Partnership sammen med Chinook Group Limited fra den 13. oktober 1992 til den 14. april 1994
- e) DuCoa LP fra den 13. oktober 1992 til den 14. april 1994
- f) UCB AG fra den 13. oktober 1992 til den 30. september 1998.

- (34) For disse overtrædelser pålægges der følgende bøder:

a) Akzo Nobel NV, Akzo Nobel Nederland BV, Akzo Nobel Chemicals International BV, Akzo Nobel Chemicals BV og Akzo Nobel Functional Chemicals BV in solidum	20,99 mio. EUR
b) BASF AG	34,97 mio. EUR
c) UCB SA	10,38 mio. EUR

- (35) Det påbydes de i betragtning 35 nævnte virksomheder omgående at bringe de omhandlede overtrædelser til ophør, såfremt dette ikke allerede er sket. De skal herefter afstå fra en gentagelse af enhver af de i betragtning 35 nævnte handlinger eller former for adfærd og fra at træffe enhver foranstaltning, der måtte have samme eller tilsvarende formål eller virkning.

KOMMISSIONENS AFGØRELSE

af 8. juli 2005

om suspension af undersøgelsesproceduren vedrørende handelshindringer bestående af Den Østlige Republik Uruguays foranstaltninger og handelspraksis i handelen med skotsk whisky

(2005/567/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 3286/94 af 22. december 1994 om fastsættelse af fællesskabsprocedurer på området for den fælles handelspolitik med henblik på at sikre udøvelsen af Fællesskabets rettigheder i henhold til internationale handelsregler, navnlig regler fastlagt i Verdenshandelsorganisationens regi ⁽¹⁾, særlig artikel 11, stk. 2, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Den 2. september 2004 indgav Scotch Whisky Association (SWA) en klage i henhold til artikel 4 i forordning (EF) nr. 3286/94 (i det følgende benævnt »forordningen«).
- (2) SWA hævdede, at Fællesskabets eksport af whisky til Den Østlige Republik Uruguay vanskeliggjordes af en række handelshindringer, jf. forordningens artikel 2, stk. 1.
- (3) De påståede handelshindringer havde alle forbindelse med Uruguays interne punktafgiftssystem.
- (4) Kommissionen besluttede efter høring af det rådgivende udvalg, der er nedsat ved forordningen, at klagen indeholdt tilstrækkelige beviser til at begrunde indledningen af en undersøgelsesprocedure. Der blev derfor offentliggjort en indledningsmeddelelse i *Den Europæiske Unions Tidende* den 23. oktober 2004 ⁽²⁾.
- (5) I løbet af undersøgelsen gav Uruguays regering udtryk for, at den var villig til at tilstræbe en forhandlingsløsning på de spørgsmål, der var rejst i klagen, og foreslog:

- a) at trække kravet om, at whisky skal være mindre end tre år gammel for at være omfattet af den laveste afgiftskategori, tilbage. Foranstaltningen vil træde i kraft den 1. juli 2005

b) at behandle indenlandsk og importeret whisky ens for så vidt angår kravet om fastgørelse af banderoler. Den Østlige Republik Uruguay vil ændre sine regler senest den 30. juni 2005, og foranstaltningen vil træde i kraft efter en overgangsperiode på 90 dage

c) at ændre IMESI-afgiftens struktur, så den bringes i overensstemmelse med de mest almindelige afgiftssystemer på internationalt plan. Denne ændring vil medvirke til at løse spørgsmålet om den påståede manglende gennemsigtighed og forudsigelighed. Reformprocessen forventes afsluttet ved udgangen af 2006.

(6) Kommissionen finder derfor, at det er passende at suspendere proceduren.

(7) Fællesskabet vil overvåge gennemførelsen af den forhandlede løsning og vil afslutte proceduren, når Uruguays regering har opfyldt sine forpligtelser.

(8) De i denne afgørelse fastsatte foranstaltninger er i overensstemmelse med udtalelse fra det rådgivende udvalg —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Eneste artikel

Undersøgelsesproceduren vedrørende handelshindringer bestående af Den Østlige Republik Uruguays foranstaltninger og handelspraksis i handelen med skotsk whisky suspenderes.

Udfærdiget i Bruxelles, den 8. juli 2005.

På Kommissionens vegne

Peter MANDELSON

Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 349 af 31.12.1994, s. 71. Ændret ved forordning (EF) nr. 356/95 (EFT L 41 af 23.2.1995, s. 3).

⁽²⁾ EFT C 261 af 23.10.2004, s. 3.

KOMMISSIONENS BESLUTNING

af 11. juli 2005

om Republikken Ungarns anmodning om tilladelse til at anvende en nedsat momssats for naturgasleverancer

(meddelt under nummer K(2005) 2514)

(Kun den ungarske udgave er autentisk)

(2005/568/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til Rådets sjette direktiv 77/388/EØF af 17. maj 1977 om harmonisering af medlemsstaternes lovgivning om omsætningsafgifter — Det fælles merværdiafgiftssystem: ensartet beregningsgrundlag ⁽¹⁾, særlig artikel 12, stk. 3, litra b), og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved brev registreret i Kommissionen den 12. april 2005 informerede Republikken Ungarn Kommissionen om, at den ønskede at anvende en nedsat momssats for naturgasleverancer.
- (2) Ifølge bilag X til tiltrædelsestraktaten må Ungarn anvende den nedsatte momssats for naturgas- og elektricitetsleverancer indtil et år efter tiltrædelsen af EU. Fra 1. januar 2004 har Ungarn anvendt standardmomssatsen for elektricitetsleverancer.
- (3) Ungarn har til hensigt fortsat at anvende en nedsat sats for gasleverancer (15 %) og standardsatsen for elektricitetsleverancer (25 %). Denne satsdifferentiering medfører hverken, at konkurrencen fordrejes, eller at forbruget omlægges fra elektricitet til gas. Det skyldes især de nationale prisfastsættelsesregler, som er meget forskellige for naturgas og elektricitet, men også, at de to produkter teknisk-teknologisk set kun er substitutionsvarer, når det drejer sig om anvendelse til opvarmningsformål. Ifølge oplysningerne fra de ungarske myndigheder er prisen på elektricitet ca. tre gange højere end prisen på naturgas.

(4) Momsreglerne vedrørende leveringsstedet for naturgas, således som fastsat i det sjette momsdirektiv, blev i øvrigt ændret ved direktiv 2003/92/EF ⁽²⁾. Levering af naturgas i slutledet, dvs. fra erhvervsdrivende og distributører til slutbrugeren, beskattes der, hvor kunden rent faktisk anvender og forbruger varen, således at det sikres, at beskatningen finder sted i samme land som det faktiske forbrug.

(5) Den påtænkte foranstaltning er en generel foranstaltning, der vedrører anvendelse af en nedsat momssats for naturgasleverancer i medfør af artikel 12, stk. 3, litra b), i det sjette momsdirektiv.

(6) Da der er tale om en generel foranstaltning uden undtagelsesbestemmelser må risikoen for konkurrencefordrejning anses for at være lig nul. Da betingelsen i det sjette direktivs artikel 12, stk. 3, litra b), således er opfyldt, bør Ungarn kunne anvende den pågældende foranstaltning, så snart denne beslutning er meddelt —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Ungarn kan anvende den i brevet af 12. april 2005 omtalte foranstaltning, dvs. anvende en nedsat momssats for naturgasleverancer, uanset hvordan produktion og leverancer finder sted.

Artikel 2

Denne beslutning er rettet til Republikken Ungarn.

Udfærdiget i Bruxelles, den 11. juli 2005.

På Kommissionens vegne
László KOVÁCS
Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 145 af 13.6.1977, s. 1. Senest ændret ved direktiv 2004/66/EF (EUT L 168 af 1.5.2004, s. 35).

⁽²⁾ EUT L 260 af 11.10.2003, s. 8.

KOMMISSIONENS AFGØRELSE

af 18. juli 2005

om tilpasning af de justeringskoefficienter, der finder anvendelse fra den 1. august 2004, 1. september 2004, 1. oktober 2004, 1. november 2004, 1. december 2004 og 1. januar 2005 på vederlag til tjenestemænd, midlertidigt ansatte og kontraktansatte ved De Europæiske Fællesskaber, som gør tjeneste i tredjelande, samt på vederlag til en del af de tjenestemænd, der fortsat gør tjeneste i de ti nye medlemsstater i en periode på højst femten måneder efter tiltrædelsen (artikel 33, stk. 4, i tiltrædelsestraktaten for de ti nye medlemsstater)

(2005/569/EF)

KOMMISSIONEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABER HAR —

under henvisning til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab,

under henvisning til vedtægten for tjenestemænd i De Europæiske Fællesskaber og ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i disse Fællesskaber, som fastsat ved Rådets forordning (EØF, Euratom, EKSF) nr. 259/68 ⁽¹⁾, særlig artikel 13, stk. 2, i bilag X,

under henvisning til tiltrædelsestraktaten for de ti nye medlemsstater, særlig artikel 33, stk. 4, og

ud fra følgende betragtninger:

- (1) Ved Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 257/2005 ⁽²⁾ fastsættes i henhold til artikel 13, stk. 1, i bilag X til vedtægten de justeringskoefficienter, hvormed de vederlag, der udbetales i tjenestestedets valuta til tjenestemænd, midlertidigt ansatte og kontraktansatte ved De Europæiske Fællesskaber ansat i tredjelande, samt vederlag til en del af de tjenestemænd, der fortsat gør tjeneste i de ti nye medlemsstater i en periode på højst femten måneder efter tiltrædelsen, korrigeres fra 1. juli 2004.
- (2) I henhold til artikel 13, stk. 2, i bilag X til vedtægten skal visse af disse justeringskoefficienter tilpasses fra 1. august 2004, 1. september 2004, 1. oktober 2004, 1. november 2004, 1. december 2004 og 1. januar 2005, når de statistiske oplysninger, som Kommissionen råder over,

har vist, at ændringerne i leveomkostningerne, målt efter justeringskoefficienten og den tilsvarende vekselkurs, for nogle tredjelands vedkommende har oversteget 5 % siden den sidste fastsættelse eller tilpasning af koefficienterne —

TRUFFET FØLGENDE AFGØRELSE:

Eneste artikel

Med virkning fra 1. august 2004, 1. september 2004, 1. oktober 2004, 1. november 2004, 1. december 2004 og 1. januar 2005 tilpasses de justeringskoefficienter, der finder anvendelse på vederlag, som i tjenestestedets valuta udbetales til tjenestemænd, midlertidigt ansatte og kontraktansatte ved De Europæiske Fællesskaber, som gør tjeneste i tredjelande, samt til en del af de tjenestemænd, der fortsat gør tjeneste i de ti nye medlemsstater i en periode på højst femten måneder efter tiltrædelsen, som anført i bilaget.

De vekselkurser, der anvendes til beregning af disse vederlag, fastsættes i overensstemmelse med gennemførelsesbestemmelserne til finansforordningen og svarer til den dato, der er omhandlet i stk. 1.

Udfærdiget i Bruxelles, den 18. juli 2005.

På Kommissionens vegne
Benita FERRERO-WALDNER
Medlem af Kommissionen

⁽¹⁾ EFT L 56 af 4.3.1968, s. 1. Senest ændret ved forordning (EF, Euratom) nr. 31/2005 (EUT L 8 af 12.1.2005, s. 1).

⁽²⁾ EUT L 46 af 17.2.2005, s. 1.

BILAG

Tjenestested	Justerings- koefficient august 2004
Intet	
Tjenestested	Justerings- koefficient september 2004
Eritrea	45,5
Zimbabwe	55,0
Tjenestested	Justerings- koefficient oktober 2004
Gambia	39,4
Madagaskar	61,0
Zimbabwe	57,0
Tjenestested	Justerings- koefficient november 2004
Mauretanien	59,0
Sierra Leone	68,7
Tjenestested	Justerings- koefficient december 2004
Algeriet	79,9
Costa Rica	64,0
Tjenestested	Justerings- koefficient januar 2005
Botswana	72,0
Cambodja	61,6
Djibouti	89,5
Eritrea	47,0
Gambia	41,2
Georgien	91,3
Ghana	64,9
Guatemala	68,9
Guinea	58,1
Jamaica	78,6
Kasakhstan	100,8
Laos	66,4
Libanon	94,1
Madagaskar	65,3
Mali	95,4
Mauritius	69,6
Mauretanien	60,8
Nigeria	69,3
Rusland	104,4
Tanzania	58,4
Tchad	122,4
Ukraine	91,3
Venezuela	63,3
Zimbabwe	56,4